

<p>ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟΝ ΠΡΟ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ</p> <p>Προκαταρκτικά. (Σελ. 266). Δεῦτε προσκυνήσωμεν... (Σελ. 2). Προοιμιακός. (Σελ. 74-78). Εἰρηνικά. (Σελ. 14-16). Κύριε ἐκέκραξα... (Σελ. 37-38). Τροπάρια. Μαρτυρικά.</p> <p>Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, οὐκ ἠρνήσαντό σε, οὐκ ἀπέστησαν ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου, ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις ἐλέησον ἡμᾶς.</p> <p>Οἱ μαρτυρήσαντες διὰ σὲ Χριστέ, πολλὰς βασάνους ὑπέμειναν, πρεσβείαις, Κύριε, καὶ εὐχαῖς αὐτῶν, πάντας ἡμᾶς διαφύλαξον.</p> <p>Οἱ ἀθλοφόροι Μάρτυρες, καὶ οὐρανοπολίται, ἐπὶ γῆς ἀθλήσαντες, πολλὰς βασάνους ὑπέμειναν, καὶ τέλειον ἀπέλαβον τὸν στέφανον ἐν οὐρανοῖς, ἵνα πρεσβεύωσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.</p> <p>Τῶν κεκοιμημένων.</p> <p>Τῶν ἀπ' αἰῶνος σήμερον νεκρῶν, ἀπάντων κατ' ὄνομα, μετὰ πίστεως ζησάντων εὐσεβῶς, μνήμην τελούντες οἱ πιστοί, τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον, ἀνυμνήσωμεν, αἰτοῦντες ἐκτενῶς, τούτους ἐν ὥρᾳ τῆς κρίσεως, ἀπολογία ἀγαθὴν, δοῦναι αὐτῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, τῷ παῖσαν κρίνοντι τὴν γῆν, τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ παραστάσεως</p>		<p>ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟ ΠΡΟ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ</p> <p>Προκαταρκτικά. (Σελ. 266). Δεῦτε προσκυνήσωμεν... (Σελ. 2). Προοιμιακός. (Σελ. 74-78). Εἰρηνικά. (Σελ. 14-16). Κύριε ἐκέκραξα. (Σελ. 37-38). Τροπάρια. Μαρτυρικά.</p> <p>Οἱ Μάρτυρές σου, Κύριε, Δέν σέ ἀρνήθηκαν, δέν ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τίς ἐντολές σου, μέ τίς πρεσβεῖες αὐτῶν ἐλέησέ μας.</p> <p>Αὐτοί πού μαρτύρησαν γιά χάρη σου, Χριστέ, πολλὰ βάσανα ὑπέφεραν· Μέ τίς πρεσβεῖες, Κύριε καί μέ τίς εὐχές τους διαφύλαξε ὅλους ἐμᾶς.</p> <p>Οἱ Ἀθλοφόροι Μάρτυρες καί πολῖτες τοῦ οὐρανοῦ πού ἄθλησαν ἐπάνω στή γῆ ὑπέμειναν πολλά βασανιστήρια καί δέχθηκαν τέλειο τό στεφάνι στους οὐρανούς, γιά νά πρεσβεύουν γιά τίς ψυχές μας.</p> <p>Τῶν κεκοιμημένων.</p> <p>Ἐπιτελώντας, πιστοί, σήμερα μέ πίστη ὀνομαστικά τή μνήμη τῶν νεκρῶν ἀπό αἰῶνες, πού ἔζησαν μέ θεοσέβεια, ἄς ἀνυμνήσουμε τόν Σωτῆρα καί Κύριο ζητώντας ἐπίμονα, νά δώσουν καλήν ἀπολογία κατά τήν ὥρα τῆς κρίσεως στόν ἴδιο τόν Θεό μας, πού κρίνει ὅλη τή γῆ, καί νά μπορέσουν μέ χαρά νά σταθοῦν στά δεξιὰ του, στό σύνολο τῶν Δικαίων καί στή φωτεινή κληρονομιά</p>
---	--	--

τυχόντας ἐν χαρᾶ, ἐν μερίδι Δικαίων, καὶ ἐν Ἁγίων κλήρῳ φωτεινῷ, καὶ ἀξίους γενέσθαι, τῆς οὐρανίου βασιλείας αὐτοῦ.

Ὁ τῷ οικείῳ αἵματι Σωτήρ, βροτοὺς ἐκπριάμενος, καὶ θανάτῳ σου, θανάτου τοῦ πικροῦ, ἐκλυτρωσάμενος ἡμᾶς, καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον, παρασχὼν τῇ ἀναστάσει σου ἡμῖν, πάντας ἀνάπαυσον Κύριε, τοὺς κοιμηθέντας εὐσεβῶς, ἢ ἐν ἐρήμοις, ἢ πόλεσιν, ἢ ἐν θαλάσῃ, ἢ ἐν γῆ, ἢ ἐν παντὶ τόπῳ, βασιλεῖς τε, ἱερεῖς, ἀρχιερεῖς, μοναστὰς καὶ μιγάδας, ἐν ἡλικία πάση παγγενεῖ, καὶ ἀξίωσον αὐτοὺς, τῆς οὐρανίου βασιλείας σου.

Τῇ ἐκ νεκρῶν ἐγέρσει σου Χριστέ, οὐκέτι ὁ θάνατος, κυριεύει τῶν θανόντων εὐσεβῶς· διὸ αἰτοῦμεν ἐκτενῶς, τοὺς σοὺς δούλους ἀνάαυσον, ἐν αὐλαῖς σου, καὶ ἐν κόλποις Ἀβραάμ, τοὺς ἐξ, Ἀδάμ μέχρι σήμερον, λατρεύσαντάς σοι καθαρῶς, πατέρας καὶ ἀδελφούς ἡμῶν φίλους ὁμοῦ καὶ συγγενεῖς, ἅπαντα ἄνθρωπον, τὰ τοῦ βίου λειτουργήσαντα πιστῶς, καὶ πρὸς σέ μεταστάντα, πολυειδῶς, καὶ πολυτρόπως ὁ Θεός, καὶ ἀξίωσον τούτους, τῆς οὐρανίου βασιλείας σου.

Δόξα...

Θρηνηῶ καὶ ὀδυρόμαι, ὅταν ἐννοήσω τὸν θάνατον, καὶ ἴδω ἐν τοῖς τάφοις κειμένην τὴν κατ' εἰκόνα Θεοῦ, πλασθεῖσαν ἡμῖν ὠραιότητα, ἄμορφον, ἄδοξον, μὴ ἔχουσαν εἶδος. Ὡ τοῦ

τῶν Ἁγίων, καὶ νὰ ἀναδειχθοῦν ἄξιοι τῆς οὐρανίου Βασιλείας του.

Ἐσύ, Κύριε, ὁ ὁποῖος μέ τό δικό σου αἷμα, Σωτήρα, ἐξαγόρασες τοὺς θνητούς (τοὺς ἀνθρώπους), καὶ μέ τό θάνατό σου μᾶς λύτρωσες ἀπό τόν πικρό θάνατο, καὶ μέ τὴν Ἀνάστασή σου μᾶς χάρισες τὴν αἰώνια ζωή, ἀνάπαυσε, Κύριε, ὅλους αὐτοὺς πού ἔζησαν καὶ πέθαναν εὐσεβῶς, ἢ στίς ἐρήμους, ἢ στίς πόλεις ἢ στή θάλασσα ἢ στήν ξηρά ἢ σέ κάθε τόπο, καὶ τοὺς βασιλεῖς καὶ τοὺς ἱερεῖς, καὶ τοὺς ἀρχιερεῖς, τοὺς μοναχοὺς καὶ τοὺς κοσμικοὺς, σέ κάθε ἡλικία σέ ὅλα τά γένη· Καὶ κάνε τους ἀξίους γιά τὴν οὐράνια Βασιλεία σου.

Μέ τὴν Ἀνάστασή σου ἀπό τοὺς νεκρούς, Χριστέ, δέν ἀξουσιάζει πλέον ὁ θάνατος αὐτοὺς πού πέθαναν μέ εὐσέβεια· Γί' αὐτό σέ παρακαλοῦμε ἐπίμονα, ἀνάπαυσε στίς αὐλές σου καὶ στήν ἀγκαλιά τοῦ Ἀβραάμ τοὺς δούλους σου, οἱ ὁποῖοι σ' ἐλάτρευσαν μέ καθαρότητα, ἀπό τόν Ἀδάμ μέχρι σήμερα, τοὺς πατέρες καὶ ἀδελφούς μας, τοὺς φίλους μαζί καὶ συγγενεῖς· Κάθε ἄνθρωπο, πού ἔζησε πιστά στή ζωή του, καὶ μετατέθηκε κοντά σου, ὦ Θεέ, μέ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους, καὶ κάνε τοὺς ἀξίους γιά τὴν οὐράνια Βασιλεία σου.

Δόξα ...

Θρηνηῶ καὶ κλαίω γοερά, ὅταν σκεφθῶ τὸν θάνατο καὶ ὅταν δῶ νὰ βρίσκεται στοὺς τάφους ἡ ὠραιότητα, πού πλάσθηκε γιά μᾶς «κατ' εἰκόνα Θεοῦ», χωρὶς μορφή, χωρὶς δόξα, χωρὶς νὰ ἔχει ὁμορφιά. Ὡ τί θαῦμα! Για-

θαύματος! τί τὸ περὶ ἡμᾶς, τοῦτο γέγονε μυστήριον; Πῶς παρεδόθημεν τῇ φθορᾷ; πῶς συνεζεύχθημεν τῷ θανάτῳ; Ὅντως Θεοῦ προστάξει, ὡς γέγραπται, τοῦ παρέχοντος τοῖς μεταστᾶσι τὴν ἀνάπαυσιν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σέ Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενῆς, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθεὶς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνή Παμμακάριστε, ἐλεθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος Φῶς ἰλαρόν. (Σελ. 40).

Προκείμενον.

Ἀλληλούϊα... (Τρίς).

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου Κύριε.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεάν καὶ γενεάν.

Καταξίωσον. Κεφαλοκλισία.

(Σελ. 42-43).

Ἀπόστιχα.

Ὁ Σταυρὸς σου Κύριε, τοῖς Μάρτυσι γέγονεν ὄπλον ἀήττητον· ἔβλεπον γὰρ τὸν προκείμενον θάνατον, καὶ προβλέποντες τὴν μέλλουσαν ζωὴν,

τί ἔγινε αὐτὸ τὸ μυστήριον γιὰ μᾶς; Πῶς παραδοθήκαμε στῇ φθορᾷ; Πῶς δεθήκαμε μαζί μέ τόν θάνατο; Ἀλήθεια, ὅπως εἶναι γραμμένο, ἔγινε αὐτὸ μέ τὴν προσταγή τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος δίνει στοὺς νεκροὺς τὴν ἀνάπαυση.

Καὶ νῦν .... Θεοτοκίο.

Ποιὸς νὰ μὴ σέ μακαρίσει, Παναγία Παρθένε; Ποιὸς νὰ μὴ ἀνυμνήσει τὴν παρθενική σου γέννηση; Διότι αὐτὸς πού ἔλαμψε προαιώνια ἀπὸ τὸν Πατέρα, ὁ Υἱὸς ὁ Μονογενῆς, ὁ ἴδιος προῆλθε ἀπὸ σένα τὴν Ἀγνή, καὶ σαρκώθηκε κατὰ τρόπο ἀνέκφραστο, αὐτὸς πού ὑπῆρχε Θεὸς ἀπὸ τὴ φύση του, καὶ ἔγινε ὡς πρὸς τὴ φύση ἄνθρωπος γιὰ μᾶς. Χωρὶς νὰ διαριεῖται σέ δύο πρόσωπα, ἀλλὰ νὰ ἀναγνωρίζεται μέ δύο φύσεις, πού δέν συγχέονται. Αὐτὸν ἰκέτευε, Σεμνή Παμμακάριστη, νὰ ἐλεθῶν οἱ ψυχές μας.

Εἴσοδος Φῶς ἰλαρόν. (Σελ. 40).

Προκείμενο.

Ἀλληλούϊα... (Τρίς).

Στίχ. Εἶναι μακάριοι αὐτοὶ τοὺς ὁποῖους διάλεξες καὶ πῆρες κοντά σου, Κύριε.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνό τους θά ὑπάρχει σέ γενιές καὶ γενιές.

Καταξίωσον. Πληρωτικά. Κεφαλοκλισία.

(Σελ. 42-43).

Ἀπόστιχα.

Ὁ Σταυρὸς σου, Κύριε, γιὰ τοὺς Μάρτυρες ἔγινε ὄπλο ἀνίκητο· Διότι ἔβλεπαν τὸ θάνατο πού ἦταν μπροστά τους, καὶ προβλέποντας τὴν αἰώνια ζωὴ

τῇ ἐλπίδι τῇ εἰς σέ ἐνεδυναμοῦντο, αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσιν ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς ἀβλισθήσονται.

Ἐτίμησας εἰκόνι σου, τὸ τῶν χειρῶν σου Σῶτερ πλαστούργημα, ζωγραφήσας ἐν ὑλικῇ μορφῇ, τῆς νοερᾶς οὐσίας τὸ ὁμοίωμα, ἧς καὶ κοινωνόν με κατέστησας, θέμενος τῶν ἐπὶ γῆς κατάρχειν με τῷ αὐτεξουσίῳ, Λόγε· διὸ Σῶτερ τοὺς δούλους σου, ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν σκηναῖς Δικαίων ἀνάπαυσον.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου Κύριε.

Ἵνα μοι τὸ ἀξίωμα τῆς τῶν λοιπῶν ζωῆς διακρίνηται, κῆπον ἐν τῇ Ἐδέμ, παντοίοις ὠραῖσμένον φυτοῖς ἐφύτευσας, λύπης καὶ μερίμνης ἐλεύθερον, μέτοχον θείας ζωῆς, ἰσαγγελον ἐπὶ γῆς μικτόν με τάξας· διὸ Σῶτερ τοὺς δούλους σου, ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν σκηναῖς Δικαίων ἀνάπαυσον.

Δόξα...

Ἀρχὴ μοι καὶ ὑπόστασις, τὸ πλαστοουργόν σου γέγονε πρόσταγμα· βουληθεὶς γὰρ ἐξ ἀοράτου τε καὶ ὄρατῆς με ζῶον συμπῆξαι φύσεως, γῆθέν μου τὸ σῶμα διέπλασας, δέδωκας δέ μοι ψυχὴν, τῇ θεία σου καὶ ζωοποιῶ ἐμπνεύσει· διὸ Σωτῆρ τοὺς δούλους σου, ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν σκηναῖς Δικαίων ἀνάπαυσον.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

ἐνδυναμώνονταν μέ τήν ἐλπίδα σ' ἐσένα. Μέ τίς παρακλήσεις αὐτῶν ἐλέησέ μας.

Στίχ. Οἱ ψυχές τους θά εἶναι ἐγκατεστημένες μέσα σέ πλούσια ἀγαθά.

Τίμησες μέ τήν εἰκόνα σου τό πλάσμα τῶν χειρῶν σου, Σωτήρα, ἀποτυπώνοντας σ' αὐτό μέ ὑλική μορφή τό ὁμοίωμα τῆς πνευματικῆς σου οὐσίας, στήν ὁποία καί μέ ἔκανες συμμετοχο βάζοντάς με, Λόγε τοῦ Θεοῦ, νά ἐξουσιάζω τά ἐπίγεια μέ τό αὐτεξούσιο (τήν ἐλεύθερη θέληση)· Γι' αὐτό, Σωτήρα, ἀνάπαυσε τοὺς δούλους σου σέ χώρα ζωντανῶν, σέ κατοικίες Δικαίων.

Στίχ. Εἶναι μακάριοι αὐτοί τοὺς ὁποίους διάλεξες καί πῆρες κοντά σου, Κύριε.

Γιά νά διακρίνεται τό ἀξίωμα τῆς δικῆς μου ζωῆς ἀπό τά ὑπόλοιπα πλάσματα, φύτευσες κῆπο στήν Ἐδέμ (στόν παράδεισο) στολισμένο μέ κάθε εἶδους φυτά καί ἀπαλλαγμένο ἀπό ἀγωνιώδη μερίμνα τοποθετώντας με ἐπάνω στή γῆ μικτόν (σῶμα καί ψυχὴ) συμμετοχο στή θεϊκὴ ζωὴ καί ἴσο μέ τοὺς Ἀγγέλους· Γι' αὐτό, Σωτήρα, ἀνάπαυσε τοὺς δούλους σου σέ κατοικίες Δικαίων.

Δόξα.

Γιά μένα ἀρχὴ καὶ αἰτία ὑπάρξεώς μου ἔγινε τό πλαστοουργό σου πρόσταγμα· Ἐπειδὴ θέλησες νά μέ δημιουργήσεις ὡς πλάσμα ἀπό ἀόρατη καὶ ὄρατὴ φύση, ἔπλασες τό σῶμα μου ἀπὸ τῆ γῆ, καί μοῦ ἔδωσες ψυχὴ μέ τὴ θεϊκὴ καὶ ζωοποιό πνοή σου· Γι' αὐτό, Σωτήρα, ἀνάπαυσε τοὺς δούλους σου σέ χώρα ζωντανῶν, σέ κατοικίες Δικαίων.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

<p>Πρεσβείαις τῆς Τεκούσης σε, Χριστέ καὶ τῶν Μαρτύρων σου, Αποστόλων, Προφητῶν, Ἱεραρχῶν, Ὁσίων, καὶ Δικαίων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, τοὺς κοιμηθέντας δούλους σου ἀνάπαυσον.</p> <p>Νῦν Ἀπολύεις. (Σελ. 82).</p> <p>(Ἐπεταὶ ὁ Νεκρώσιμος Κανὼν προηγουμένων τῶν ἐξῆς στίχων).</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Πρεσβείαις τῶν Μαρτύρων σου, Χριστέ ὁ Θεός, ἀνάπαυσον τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου. 2. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς ἀυλισθήσονται. 3. Δόξα Πατρί... 4. Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ... <p>Ὁ Νεκρώσιμος Κανὼν. Ωιδὴ Α'.</p> <p>Ἐν οὐρανίοις θαλάμοις διηνεκῶς, οἱ γενναῖοι Μάρτυρες, δυσωποῦσί σε Χριστε· οὐς ἐκ γῆς μετέστησας πιστοὺς, αἰωνίων ἀγαθῶν τυχεῖν ἀξίωσον.</p> <p>Κατακοσμήσας τὰ πάντα, ζῶον μικτόν, μέσον με τὸν ἄνθρωπον, ταπεινότητος ὁμοῦ καὶ μεγέθους ἔπλασας· διό, τὰς τῶν δούλων σου ψυχὰς, Σωτῆρ ἀνάπαυσον.</p> <p>Τοῦ Παραδείσου πολίτην καὶ γεωργόν, κατ' ἀρχάς με ἔταξας, παραβάντα δὲ τὴν σὴν, ἐντολὴν ἐξώρισας· διό τὰς τῶν δούλων σου ψυχὰς, Σῶτερ, ἀνάπαυσον.</p> <p>Θεοτοκίον Ὁ ἐκ πλευρᾶς διαπλάσας Εὐὰν τὸ πρὶν, τὴν</p>		<p>Μέ τίς πρεσβείεις αὐτῆς πού σ' ἐγέννησε, Χριστέ, καὶ τῶν Μαρτύρων σου, τῶν Αποστόλων, τῶν Προφητῶν, τῶν Ἱεραρχῶν τῶν Ὁσίων καὶ Δικαίων, καὶ ὅλων τῶν Ἁγίων, ἀνάπαυσε τοὺς δούλους σου πού πέθαναν.</p> <p>Νῦν Ἀπολύεις. (Σελ. 82).</p> <p>(Ἀκολουθεῖ ὁ Νεκρώσιμος κανόνας στὰ τροπάρια τοῦ ὁποίου προηγοῦνται οἱ ἐξῆς στίχοι).</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Μέ τίς πρεσβείεις τῶν Μαρτύρων σου, Χριστέ Θεέ μας, ἀνάπαυσε τίς ψυχές τῶν δούλων σου. 2. Οἱ ψυχές τους θά κατοικήσουν μέσα σέ πνευματικά ἀγαθά. 3. Δόξα ... 4. Καὶ νῦν ... <p>Ὁ Νεκρώσιμος Κανόνας. Ωιδὴ Α'.</p> <p>Μέσα στίς οὐράνιες κατοικίες, συνεχῶς οἱ γενναῖοι Μάρτυρες σέ ἰκετεύουν, Χριστέ· Τοὺς πιστοὺς πού μετέθεσες ἀπὸ τῆ γῆ, ἀξίωσέ τους, νά βροῦν αἰώνια ἀγαθά.</p> <p>Ἀφοῦ καταστόλισες τὰ πάντα, ἔπλασες ἐμένα τὸν ἄνθρωπο πλάσμα μικτό, ἀνάμεσα στὴν ταπεινότητα καὶ στὸ μεγαλεῖο ταυτόχρονα· Γι' αὐτό, Σωτῆρα, ἀνάπαυσε τίς ψυχές τῶν δούλων σου.</p> <p>Στὴν ἀρχὴ μέ τοποθέτησες ὡς πολίτη τοῦ παραδείσου καὶ καλλιεργητῆ· Ἐπειδὴ ὁμως ἔγινα παραβάτης τῆς ἐντολῆς σου, μέ ἐξόρισες· Γι' αὐτό, Σωτῆρα, ἀνάπαυσε τίς ψυχές τῶν δούλων σου.</p> <p>Θεοτοκίο. Αὐτός, ὁ ὁποῖος ἔπλασε προηγουμένως τὴν Εὐὰ, τὴν</p>
---	--	--

ἡμῶν προμήτορα, ἐξ ἀχράντου σου γαστρὸς σάρκα περιβάλλεται, δι' ἧς, τοῦ θανάτου τὴν ἰσχὺν Ἄγνη διέλυσεν.

Ωιδὴ Γ'.

Νομίμως ἤθλησαν οἱ σοί, Μάρτυρες Ζωοδότα, καὶ στεφάνῳ τῆς νίκης κοσμηθέντες παρὰ σοῦ, τοῖς μεταστᾶσι πιστοῖς, αἰωνίαν λύτρωσιν βραβεύουσι.

Παιδεύσας πρότερον πολλοῖς, τέρασι καὶ σημείοις, ἐμὲ τὸν πλανηθέντα, ἐπ' ἐσχάτων σεαυτὸν κενώσας ὡς συμπαθῆς καὶ ζητήσας εὖρες καὶ διέσωσας.

Ρεόντων ἄστατον φθοράν, τοὺς πρὸς σὲ διαβάντας, ἐν σκηναῖς αἰωνίοις, κατοικεῖν χαρμονικῶς, ἀξιώσον ἀγαθέ, δικαίως πιστεῖ τε καὶ χάριτι.

Θεοτοκίον.

Οὐκ ἔστιν ἄμεμπτος ὡς σύ, πάναγνε Θεομήτορ· μόνη γὰρ ἐξ αἰῶνος, τὸν Θεὸν τὸν ἀληθῆ, συνέλαβες ἐν γαστρὶ, τοῦ θανάτου λύσαντα τὴν δύναμιν.

Καθίσματα.

Ἀληθῶς ματαιότης τὰ σύμπαντα, ὁ δὲ βίος σκιά καὶ ἐνύπνιον· καὶ γὰρ μάτην ταράττεται πᾶς γηγενής, ὡς εἶπεν ἡ Γραφή· ὅτε τὸν κόσμον κερδήσωμεν, τότε τῷ τάφῳ οἰκήσωμεν, ὅπου ὁμοῦ βασιλεῖς καὶ πτωχοί· διὸ Χριστέ ὁ Θεός, τοὺς μεταστάντας ἀνάπαυσον, ὡς φιλάνθρωπος.

προμήτορά μας, ἀπὸ τὴν πλευρά τοῦ Ἀδάμ, ντύνεται μέ σάρκα ἀπὸ τὴν ἀμόλυνη κοιλιά σου· Μέ τὴν ὅποια σάρκα, Ἄγνη, διέλυσε τὴ δύναμη τοῦ θανάτου.

Ωιδὴ Γ'.

Νόμιμα ἀγωνίσθηκαν οἱ Μάρτυρές σου, Ζωοδότα, καὶ ἀφοῦ στέφθηκαν ἐκ μέρους σου μέ τό στεφάνι τῆς νίκης, δίνουν ὡς βραβεῖο στοὺς πιστοὺς αἰώνια λύτρωση.

Αφοῦ μ' ἐπαίδειψες προηγουμένως μέ πολλά τέρατα καὶ σημεία, ἐμένα τὸν πλανεμένο ἄνθρωπο, στό τέλος ὡς συμπαθῆς, ἀφοῦ ἄδειασες τόν ἑαυτό σου ἀπό τή δόξα καί μ' ἐζήτησες, μέ βρῆκες καί μέ ἔσωσες.

Αὐτούς πού πέρασαν τὴν εὐμετάβλητη φθορά τῶν προσωρινῶν καὶ ἦλθαν σ' ἐσένα, ἀξιώσέ τους, Ἀγαθέ, νά κατοικοῦν χαρούμενα σέ αἰώνιες κατοικίες, δικαίωνοντάς τους καί μέ τὴν πίστη καί μέ τή χάρη.

Θεοτοκίο.

Δέν ὑπάρχει ἄλλος ἄμεμπτος, ὅπως ἐσύ, πάναγνη Μητέρα τοῦ Θεοῦ· Διότι μόνη ἐσύ ἀπό αἰῶνες συνέλαβες στήν κοιλιά σου τόν ἀληθινό Θεό, πού κατέλυσε τὴ δύναμη τοῦ θανάτου.

Κάθισμα.

Ἀληθινά εἶναι ματαιότητα τὰ σύμπαντα καί ἡ ζωὴ σκιά καὶ ὄνειρο· Καί γι' αὐτό μάταια ἀνησυχεῖ κάθε κάτοικος τῆς γῆς, ὅπως εἶπε ἡ Ἁγία Γραφή· Ὅταν θά κερδίσουμε τόν κόσμο, τότε θά κατοικήσουμε στόν τάφο, ὅπου εἶναι μαζί βασιλεῖς καί φτωχοί· Γι' αὐτό, Χριστέ Θεέ μας, αὐτούς πού ἔφυγαν ἀπό τὴ ζωὴ, ἀνάπαυσέ τους ὡς φιλάνθρωπος.

<p>Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Παναγία Θεοτόκε, τὸν χρόνον τῆς ζωῆς μου μὴ ἐγκαταλίπης με, ἀνθρωπίνη προστασία μὴ καταπιστεύσης με· ἀλλ' αὐτὴ ἀντιλαβοῦ, καὶ ἐλέησόν με.</p> <p>Ωιδὴ Δ'.</p> <p>Σοφίας μείζονος, δεικνύων γνώρισμα, καὶ τῆς περὶ τὰ δῶρα πολυτελοῦς, Δέσποτα χρηστότητος, τὰς τῶν Μαρτύρων χορείας, τοῖς Ἀγγέλοις συνηρίθμησας.</p> <p>Ἀφράστου δόξης σου, τυχεῖν ἀξίωσον, τοὺς πρὸς σέ μεταστάντας, ἔνθα Χριστέ, τῶν εὐφραιομένων ἐστὶν ἡ κατοικία, καὶ φωνή, καθαρᾶς ἀγαλλιάσεως.</p> <p>Ὑμνοῦντας πρόσδεξαι, τὸ θεῖον κράτος σου, οὓς ἐκ γῆς προσελάβου, τέκνα φωτός, τούτους ἐργαζόμενος, τῆς ἀμαρτίας τὴν ἀχλύν, ἐκκαθαίρων πολυέλεε.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Δοχεῖον ἄχραντον, ναὸν πανάμωμον, κιβωτὸν παναγίαν, παρθενικόν, τόπον ἀγιάσματος, σὲ καλλονὴν τοῦ Ἰακώβ, ὁ Δεσπότης ἐξελέξατο.</p> <p>Ωιδὴ Ε'.</p> <p>Ὡς ὀλοκάρπωσις ἱερά, καὶ ὡς ἀπαρχὴ τῆς ἀνθρωπίνης οἱ Μάρτυρες φύσεως, τῶ δεδοξασμένῳ προσενεχθέντες Θεῶ, ἡμῖν τὴν σωτηρίαν, ἀεὶ βραβεύουσι.</p> <p>Τῆς οὐρανίου διαγωγῆς, τῆς διανομῆς τῶν χαρισμάτων, ἀξίωσον Δέσποτα, τοὺς</p>		<p>Δόξα ... Καί νῦν ... Θεοτοκίον.</p> <p>Παναγία Θεοτόκε, μὴ μέ ἐγκαταλείψεις καθ' ὅλο τὸ χρόνο τῆς ζωῆς μου· Μὴ μέ ἐμπιστευθεῖς σέ ἀνθρώπινη προστασία· Ἀλλὰ βοήθησέ με ἐσὺ ἢ ἴδια καὶ ἐλέησέ με.</p> <p>Ωιδὴ Δ'.</p> <p>Δείχνοντας τὰ γνωρίσματα τῆς μεγαλύτερης σοφίας σου, καὶ τῆς πολύτιμης ἀγαθότητάς σου σχετικὰ μέ τὰ δῶρα σου, Κύριε, τὰ πλήθη τῶν Μαρτύρων τὰ συγκαταρρῦθμισες μαζί μέ τοὺς Ἀγγέλους.</p> <p>Αὐτοὺς πού ἔφυγαν ἀπὸ δῶ πρὸς ἐσένα, ἀξίωσέ τους νά ἐπιτύχουν τὴν ἀνέκφραστη δόξα σου, Χριστέ, ὅπου εἶναι ἡ κατοικία τῶν εὐφραιομένων καὶ ἤχος καθαρῆς ἀγαλλιάσεως.</p> <p>Αὐτοὺς πού παρέλαβες ἀπὸ τῆ γῆ, δέξου τους νά ὑμνοῦν τὴ θεϊκὴ σου δύναμη, κάνοντάς τους τέκνα φωτός, καθαρίζοντας τὴν καταχνιά τῆς ἀμαρτίας, Πολυέλεε.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Ὡς δοχεῖο καθαρὸ, ναὸ παναμόλυντο, πανάγια κιβωτό, παρθενικὸ τόπο ἀγιασμοῦ, σέ διάλεξε ὁ Κύριος, ἐσένα τὴν καλλονὴ ἀπὸ τῆ γενιά τοῦ Ἰακώβ.</p> <p>Ωιδὴ Ε'.</p> <p>Οἱ Μάρτυρες ἀφοῦ προσφέρθηκαν στὸν δοξασμένο Θεὸ ὡς ἱερὴ ὀλοκληρωτικὴ θυσία καὶ ὡς πρῶτοι καρποὶ τῆς ἀνθρώπινης φύσης, μᾶς δίνουν πάντοτε μέ τὴ μεσολάβησή τους ὡς βραβεῖο τῆ σωτηρία.</p> <p>Κύριε, τοὺς πιστοὺς ὑπηρέτες σου πού ἔχουν πεθάνει προηγουμένως, κάνε τους ἀξιόους γιὰ τὴν οὐράνια</p>
---	--	---

προκοιμηθέντας πιστούς οικόετας σου, παρέχων τῶν πταισμάτων, τὴν ἀπολύτρωσιν.

Ὁ μόνος φύσει ζωοποιός, τὸ τῆς ἀγαθότητος ὄντως ἀνεξιχνίαστον πέλαγος, τοὺς τελειωθέντας τῆς βασιλείας τῆς σῆς, ἀξίωσον οἰκτίρμον, μόνε ἀθάνατε.

Θεοτοκίον.

Ἰσχύς καὶ ὕμνησις ὁ ἐκ σοῦ, Δέσποινα τοῦ κόσμου γεννηθεῖς, καὶ σωτηρία ἐγένετο τοῖς ἀπολλυμένοις, ἐκ τῶν τοῦ Ἄιδου πυλῶν, ῥυόμενος τοὺς πίστει σε μακαρίζοντας.

Ωιδὴ ΣΤ'.

Σταυρῶ προσηλούμενος, τῶν Μαρτύρων τοὺς χορούς, πρὸς σεαυτὸν συνήγαγες, μιμουμένους τὸ πάθος σου Ἀγαθέ· διό σου δεόμεθα, τοὺς πρὸς σέ μεταστάντας διανάπαυσον.

Ἀφράστῳ τῇ δόξῃ σου, ὅταν ἔλθῃς φοβερός, κρῖναι τὸν κόσμον ἅπαντα, ἐν νεφέλαις εὐδόκησον λυτρωτά, φαιδρῶς ὑπαντήσαί σοι, οὐς ἐκ γῆς προσελάβου πιστοὺς δούλους σου.

Πηγὴ ζωῆς πέφυκας, ἐν ἀνδρεία θεϊκῇ, πεπεδημένους Δέσποτα, ὁ ἐξάγων, τοὺς δούλους σου τοὺς πρὸς σέ πιστῶς ἐκδημήσαντας, ἐν τρυφῇ Παραδείσου κατασκήνωσον.

Θεοτοκίον.

Εἰς γῆν ἀπεστράφημεν, παραβάντες τοῦ Θεοῦ, τὴν ἐντολὴν τὴν ἔνθεον· διὰ σοῦ δὲ Παρθένε πρὸς οὐρανόν, ἐκ γῆς ἀνυψώθημεν, τὴν

ζωὴ καὶ τὴ συμμετοχὴ τους στά χαρίσματά σου δίνοντάς τους τὴν ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὰ σφάλματα.

Ἐσύ πού ἀπὸ τῆ φύση σου δίνεις ζωὴ, τὸ ἀληθινὰ ἀνεξερεύνητο πέλαγος τῆς ἀγαθότητας, αὐτοὺς πού πέθαναν, κάνε τους ἀξιούς τῆς δικῆς σου Βασιλείας, εὐσπλαχνε μόνε ἀθάνατε.

Θεοτοκίο.

Αὐτός πού γεννήθηκε ἀπὸ σένα, Κυρία, ἔγινε δύναμη καὶ ὕμνος τοῦ κόσμου καὶ σωτηρία, γι' αὐτοὺς πού χάνονταν, λυτρώνοντας ἀπὸ τίς πύλες τοῦ ἄδη, αὐτοὺς πού μέ πίστη σέ μακαρίζουν.

Ωιδὴ ΣΤ'.

Καρφωμένος στό Σταυρό συγκέντρωσες κοντά σου τὰ πλήθη τῶν Μαρτύρων, πού μιμοῦνταν τὸ πάθος σου, Ἀγαθέ· Γι' αὐτὸ σέ παρακαλοῦμε, αὐτοὺς πού ἦλθαν κοντά σου, ἀνάπαυσέ τους.

Ὅταν ἔλθῃς φοβερός ἐπάνω σέ σύννεφα μέ τὴν ἀνέκφραστη δόξα σου, γιὰ νά κρίνεις ὅλο τὸν κόσμο, δῶσε τὴ χάρη σου, Λυτρωτή, οἱ πιστοὶ δούλοι σου, τοὺς ὁποίους παρέλαβες ἀπὸ τὴ γῆ, νά σέ ὑποδεχθοῦν μέ χαρά.

Ἀπὸ τῆ φύση σου εἶσαι πηγὴ τῆς ζωῆς, Ἐσύ πού μέ θεϊκὴ δύναμη ἐλευθερώνεις τοὺς φυλακισμένους, Κύριε, τοὺς δούλους σου πού μέ πίστη ἔφυγαν ἀπὸ ἐδῶ πρὸς ἐσένα, βάλε τους στὴν ἀπόλαυση τοῦ παραδείσου.

Θεοτοκίο.

Ἐπιστρέψαμε στὴ γῆ, ἐπειδὴ γίναμε παραβάτες τῆς ἀγίας ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ· Μ' ἐσένα ὅμως, Παρθένε, ἀνυψωθήκαμε ἀπὸ τὴ γῆ στὸν οὐρανό, ἀφοῦ τινάξαμε

<p>φθοράν τοῦ θανάτου ἐκτινάξαντες. Κοντάκιον. Μετὰ τῶν Ἁγίων ἀνάπαυσον, Χριστέ, τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου, ἔνθα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος. Ὁ Οἶκος. Αὐτὸς μόνος ὑπάρχεις ἀθάνατος ὁ ποιήσας καὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον· οἱ βροτοὶ οὖν ἐκ γῆς διεπλάσθημεν, καὶ εἰς γῆν τὴν αὐτὴν πορευσόμεθα, καθὼς ἐκέλευσας ὁ πλάσας με καὶ εἰπὼν μοι· Ὅτι γῆ εἶ, καὶ εἰς γῆν ἀπελεύση, ὅπου πάντες βροτοὶ πορευσόμεθα, ἐπιτάφιον θρῆνον ποιοῦντες ᾠδὴν, τό, Ἀλληλούια. Ὡιδὴ Ζ' . Λυτρωθέντες τῷ σῶ αἵματι οἱ Μάρτυρες, τῆς πρώτης παραβάσεως, ῥαντισθέντες δὲ τῷ ἰδίῳ αἵματι, τὴν σὴν σαφῶς εἰκονίζουσι σφαγὴν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Θρασυνόμενον τὸν θάνατον ἐνέκρωσας, Λόγε ζωαρχικώτατε· τοὺς ἐν πίστει δὲ κοιμηθέντας, πρόσδεξαι τανῦν, ὑμνοῦντας καὶ λέγοντας, Χριστέ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Ὁ ψυχώσας με τὸν ἄνθρωπον φύσῃματι, θείῳ θαερχικώτατε, τοὺς μεταστάντας βασιλείας Δέσποτα τῆς σῆς, ἀξίωσον ψάλλειν σοι, Σωτήρ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Θεοτοκίον. Ὑπερτέρα πάσης κτίσεως πανάμωμε,</p>		<p>ἀπὸ πάνω μας τὴ φθορά τοῦ θανάτου. Κοντάκιο. Μαζὶ μέ τοὺς Ἁγίους ἀνάπαυσε, Χριστέ, τίς ψυχές τῶν δούλων σου, ὅπου δέν ὑπάρχει πόνος οὔτε λύπη οὔτε σταναγμός. ἀλλὰ ζωὴ πού δέν ἔχει τέλος. Οἶκος. Ἐσὺ μόνος εἶσαι ἀθάνατος, πού ἔκανες καὶ ἔπλασες τὸν ἄνθρωπο· Οἱ θνητοὶ (οἱ ἄνθρωποι) λοιπὸν ἀπὸ τῆ γῆ πλασθήκαμε, καὶ στή ἴδια γῆ θά πᾶμε, ὅπως διέταξες Ἐσὺ πού μέ ἔπλασες καὶ εἶπες· Ὅτι εἶσαι γῆ καὶ στή γῆ θά πᾶς· Ὅπου θά πᾶμε ὅλοι οἱ θνητοὶ κάνοντας τὸν ἐπιτάφιο θρῆνο ὕμνο, τό Ἀλληλούια. Ὡιδὴ Ζ' . Λυτρωμένοι οἱ Μάρτυρες ἀπὸ τὴν πρώτη παράβαση, καὶ ραντισμένοι μέ τό ἴδιο σου τό αἷμα, εἰκονίζουσι καθαρά τὴ δική σου σφαγὴ. Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, Θεέ τῶν πατέρων μας. Νέκρωσες τὸν θάνατο πού εἶχε ἀποθρασυνθεῖ, Λόγε τοῦ Θεοῦ, Ἀρχηγέ τῆς ζωῆς· Καὶ αὐτοὺς πού πέθαναν μέ πίστη, δέξου τους τώρα, Χριστέ, γιὰ νά ὑμνοῦν καὶ νά λένε· Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας ὁ Θεός τῶν πατέρων μας. Ἐσὺ πού μέ τό θεϊκό σου φύσημά ἔδωσες ψυχὴ σ' ἐμένα τὸν ἄνθρωπο, Ὑψιστε Θεέ, αὐτοὺς πού ἔφυγαν ἀπὸ τῆ ζωῆ, κάνε τους ἄξιους τῆς Βασιλείας σου, γιὰ νά ψάλλουν, Σωτήρα, σ' ἐσένα· Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας ὁ Θεός τῶν πατέρων μας. Θεοτοκίο. Ἀναδείχθηκες, Παναμόλυντη, ἀνώτερη ἀπὸ ὅλη τὴν</p>
--	--	--

γέγονας, συλλαβοῦσα Θεόν, τὸν συντρίψαντα τοῦ θανάτου πύλας, καὶ μοχλοὺς συνθλάσαντα· ὅθεν σε Ἄγνη, ὑμνολογοῦμεν οἱ πιστοί, ὡς Θεομήτορα.

Η'.

Σταθερῶς τοὺς ἀγῶνας ἐπιδειξάμενοι τῷ τῆς νίκης στεφάνῳ κατεκοσμήθητε, Μάρτυρες Χριστοῦ ἀθλοφόροι, κραυγάζοντες· Σὲ ὑπερυψοῦμεν, Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἰερῶς τοὺς τὸν βίον ἀπολιπόντας πιστούς, καὶ πρὸς σὲ τὸν Δεσπότην μεταχωρήσαντας, δέξαι προσηνῶς, ἀναπαύων ὡς εὐσπλαγχνος, σὲ ὑπερυψοῦντας, Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νῦν ἐν γῇ τῶν πραέων πάντας αὐλίζεσθαι, τοὺς προκεκοιμημένους Σῶτερ, εὐδόκησον, πίστει τῇ εἰς σὲ δικαίως καὶ χάριτι, σὲ ὑπερυψοῦντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μακαρίζομεν πάντες σε παμμακάριστε, τὴν τὸν Λόγον τὸν ὄντως ὄντα μακάριον, σάρκα δι' ἡμᾶς γεγονότα γεννήσασαν, ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωιδὴ Θ'.

Ἐλπίς Μαρτύρων χοροὺς ἐνεύρωσε καὶ πρὸς τὴν σὴν ἀγάπην διαπύρωσε ἐπτέρωσε, τῶν μελλόντων τούτοις προτυπώσασα, τὴν μὴ σαλευομένην ὄντως ἀνάπαυσιν, ἧς τοὺς

κτίση, ἐπειδὴ συνέλαβες τὸν Θεό, ὁ ὁποῖος συνέτριψε τίς πύλας τοῦ θανάτου καὶ ἔσπασε τοὺς μοχλοὺς του· Γι' αὐτό, Ἄγνη, οἱ πιστοί σὲ ὑμνολογοῦμε, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Ωιδὴ Η'.

Ἀφοῦ δείξατε σταθερότητα στοὺς ἀγῶνες, στολισθήκατε μὲ τὸ στεφάνι τῆς νίκης, Μάρτυρες ἀθλοφόροι τοῦ Χριστοῦ, κραυγάζοντας· Ἐσένα ὑπερυψώνουμε, Χριστέ στοὺς αἰῶνες.

Τοὺς πιστούς, πού μὲ ἱερότητα (μὲ εὐσέβεια) ἐγκατέλειψαν τὴ ζωὴ καὶ ἀναχώρησαν πρὸς ἐσένα τὸν Κύριο, δέξου τους μὲ καλοσύνη ἀναπαύοντάς τους ὡς εὐσπλαγχνος, γιὰ νὰ σὲ ὑπερυψώνουν, Χριστέ, στοὺς αἰῶνες.

Τώρα, Σωτήρα, δῶσε τὴ χάρη σου, νὰ κατοικοῦν στὴ γῇ τῶν πράων, στὸν παράδεισο, ὅλοι πού ἔχουν πεθάνει προηγουμένως, δικαίωνοντάς τους μὲ τὴν πίστη σ' ἐσένα καὶ μὲ τὴ χάρη, γιὰ νὰ σὲ ὑπερυψώνουν σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Θεοτοκίον.

Μακαρίζομε ὅλοι ἐσένα παμμακάριστη, ἡ ὁποία γέννησες, αὐτόν πού εἶναι ἀληθινὰ μακάριος, καὶ πῆρε σάρκα γιὰ μᾶς· Τὸν ὁποῖο ὑπερυψώνουμε σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ωιδὴ Θ'.

Ἡ ἐλπίδα νεύρωσε τὰ πλήθη τῶν Μαρτύρων, καὶ τοὺς ἀναπτέρωσε φλογερά πρὸς τὴ δική σου ἀγάπη προεικονίζοντας σ' αὐτούς τὴν μελλοντικὴ ἀνάπαυση, πού ἀληθινὰ δὲν σαλεύεται, τὴν ὁποία, Ἀγαθέ, ἀξίωσε

μεταστάντας ἀγαθὲ τυχεῖν ἀξιώσον.

Λαμπρᾶς καὶ θείας τυχεῖν ἐλλάμψεως, τῆς σῆς, Χριστέ, τοὺς πίστει μεταστάντας εὐδόκησον, τὴν ἐν κόλποις Ἀβραὰμ ἀνάπαυσιν, μόνος ὡς ἐλεήμων, τούτοις δωρούμενος, καὶ τῆς αἰωνίου ἀξιῶν μακαριότητος.

Ὁ ὢν τῇ φύσει χρηστός καὶ εὐσπλαγχνος, καὶ θελητῆς ἐλέους εὐσπλαγχνίας ἢ ἄβυσσος, οὐς ἐκ τόπου τούτου τῆς κακώσεως, καὶ σκιᾶς τοῦ θανάτου Σῶτερ μετέστησας, ἔνθα καταλάμπει σου τὸ φῶς, τούτους κατὰταξον.

Θεοτοκίον.

Σκητὴν ἀγίαν Ἀγνή γινώσκομεν, καὶ κιβωτὸν καὶ πλάκα σε τοῦ νόμου τῆς χάριτος· διὰ σοῦ γὰρ ἄφεις δεδώρηται, τοῖς δεδικαιωμένοις διὰ τοῦ αἵματος, τοῦ σωματωθέντος ἐκ τῆς σῆς γαστρὸς πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός.

Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ Ἀγγέλων ἀτενίσει τὰ τάγματα· διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε, ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος, ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς σε μακαρίζομεν.

Τρισάγιον. (Σελ. 1-2).

Ἀπολυτίκια.

Ὁ βάθει σοφίας φιλανθρώπως πάντα οἰκονομῶν, καὶ τὸ συμφέρον πᾶσιν ἀπονέμων

νά ἐπιτύχουν, αὐτοὶ ποῦ ἔφυγαν ἀπὸ τῆ ζωῆ.

Δῶσε τῇ χάρη σου, Χριστέ, νά ἐπιτύχουν τῇ λαμπρῇ καὶ θεϊκῇ λάμψει σου, αὐτοὶ ποῦ ἔφυγαν ἀπὸ τῆ ζωῆ με πίστη, δωρίζοντας σ' αὐτούς, ὡς μόνος ἐλεήμων, τὴν ἀνάπαυση στίς ἀγκάλες τοῦ Ἀβραὰμ, καὶ κάνοντάς τους ἀξίους γιὰ τὴν αἰώνια μακαριότητα.

Ἐσύ ποῦ ἀπὸ τῆ φύση σου εἶσαι ἀγαθός καὶ εὐσπλαγχνος, καὶ θελητῆς τοῦ ἐλέους, καὶ ἄβυσσος τῆς εὐσπλαγχνίας, αὐτούς ποῦ ἀπὸ τὸν τόπο αὐτό τῆς ταιπαιωρίας καὶ τῆς σκιᾶς τοῦ θανάτου, Σωτῆρα, τοὺς μετέθεσες, κατὰταξέ τους, ὅπου λάμπει ἄπλετα τὸ φῶς σου.

Θεοτοκίον.

Σκητὴ ἀγία, Ἀγνή, σέ ἀναγνωρίζουμε, καὶ κιβωτό καὶ πλάκα τοῦ νόμου τῆς χάριτος· Διότι μ' ἐσένα δωρήθηκε συγχώρηση, σ' αὐτούς ποῦ δικαιώθηκαν με τὸ αἷμα, Αὐτοῦ ποῦ ἐπῆρε σῶμα ἀπὸ τῆ δικῆ σου κοιλιᾶ, Παναμόλυνη.

Ὁ Εἰρμός.

Εἶναι ἀδύνατο στοὺς ἀνθρώπους, νά δοῦν τὸν Θεό, τὸν ὁποῖο δὲν τολμοῦν, νά ἀτενίσουν τὰ τάγματα τῶν Ἀγγέλων· Μ' ἐσένα ὁμως, Πάναγνη, ἐμφανίσθηκε στοὺς θνητούς, στοὺς ἀνθρώπους, ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ποῦ ἔλαβε σάρκα, τὸν ὁποῖο μεγαλύνοντας μαζί με τὰ οὐράνια στρατεύματα σέ μακαρίζουμε.

Τρισάγιον. (Σελ. 1-2).

Ἀπολυτίκια.

Ἐσύ ποῦ οἰκονομεῖς τὰ πάντα με βαθιὰ σοφία, καὶ προσφέρεις σέ ὅλους τὸ συμφέρον, μόνε Δημιουργέ,

μόνε Δημιουργέ, ανάπαυσον Κύριε τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου· ἐν σοὶ γὰρ τὴν ἐλπίδα ἀνέθεντο, τῷ ποιητῇ καὶ πλάστῃ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Δόξα...

Ἐν σοὶ γὰρ τὴν ἐλπίδα ἀνέθεντο, τῷ ποιητῇ καὶ πλάστῃ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Σὲ καὶ τεῖχος, καὶ λιμένα ἔχομεν, καὶ πρέσβιν εὐπρόσδεκτον, πρὸς ὃν ἔτεκες Θεόν, Θεοτόκε ἀνύμφευτε, τῶν πιστῶν ἢ σωτηρία.

Ἐκτενής. (Σελ. 41-42).

Νεκρώσιμον Μνημόσυνον.

Μετὰ πνευμάτων δικαίων τετελειωμένων τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου, Σῶτερ ἀνάπαυσον, φυλάττων αὐτάς εἰς τὴν μακαρίαν ζωὴν, τὴν παρὰ σοί, Φιλάνθρωπε.

Εἰς τὴν κατάπαυσίν σου, Κύριε, ὅπου πάντες οἱ ἅγιοί σου ἀναπαύονται, ἀνάπαυσον καὶ τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου, ὅτι μόνος ὑπάρχεις ἀθάνατος.

Δόξα...

Σὺ εἶ ὁ Θεός ἡμῶν ὁ καταβάς εἰς Αἶδην καὶ τὰς ὀδύνας λύσας τῶν πεπεδημένων, αὐτός καὶ τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου, Σῶτερ, ἀνάπαυσον.

Καὶ νῦν....

Ἡ μόνη ἀγνή καὶ ἄχραντος Παρθένος, ἡ Θεὸν ἀσπύρωσ κυήσασα, πρέσβευε ὑπὲρ τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου.

Ἐλέησον ἡμᾶς. ὁ Θεός, κατὰ τό μέγα ἔλεός

ἀνάπαυσε, Κύριε, τίς ψυχές τῶν δούλων σου· Διότι ἐμπιστεύθηκαν τὴν ἐλπίδα τοὺς σ' ἐσένα, τὸν Ποιητῇ καὶ Πλάστῃ καὶ Θεό μας.

Δόξα...

Διότι ἐμπιστεύθηκαν τὴν ἐλπίδα τοὺς σ' ἐσένα, τὸν Ποιητῇ καὶ Πλάστῃ καὶ Θεό μας.

Καὶ νῦν ...

Ἐσένα ἔχομε καὶ τεῖχος καὶ λιμάνι καὶ πρεσβευτὴν εὐπρόσδεκτο πρὸς τὸν Θεό πού γέννησες, Θεοτόκε ἀνύμφευτη, τῶν πιστῶν ἢ σωτηρία.

Ἐκτενής. (Σελ. 41-42).

Νεκρώσιμο Μνημόσυνο.

Μαζί μέ τὰ πνεύματα τῶν σωσμένων Δικαίων ἀνάπαυσε, Σωτήρα, τίς ψυχές τῶν δούλων σου φυλάττοντάς τις στή μακάρια ζωή, πού βρίσκεται κοντά σ' ἐσένα, Φιλάνθρωπε.

Στὴν ἀνάπαυσή σου, Κύριε, ὅπου ὅλοι οἱ ἅγιοί σου ἀναπαύονται, ἀνάπαυσε καὶ τίς ψυχές τῶν δούλων σου, διότι ὑπάρχεις μόνος ἀθάνατος.

Δόξα ...

Ἐσύ εἶσαι ὁ Θεός μας, πού κατέβηκες στὸν ἅδη, καὶ διέλυσες τοὺς πόνους τῶν ἐκεῖ φυλακισμένων· Ὁ ἴδιος ἀνάπαυσε, Σωτήρα, καὶ τίς ψυχές τῶν δούλων σου.

Καὶ νῦν ...

Ἡ μόνη ἀγνή καὶ ἀμόλυντη Παρθένος, ἡ ὁποία γέννησες τὸν Θεό χωρὶς ἄνδρα, πρέσβευε νά σωθοῦν οἱ ψυχές τῶν δούλων σου.

Ἐλέησέ μας, Θεέ, σύμφωνα μέ τό μέγα ἔλεός σου· Σέ

σου, δεόμεθά σου ἐπάκουσον καί ἐλέησον.

Κύριε, ἐλέησον.

Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ μακαρίας μνήμης καί αἰωνίου ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν πάντων τῶν ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως ζωῆς αἰωνίου κεκοιμημένων εὐσεβῶν καί ὀρθοδόξων χριστιανῶν, βασιλέων, πατριαρχῶν, ἀρχιερέων, ἱερέων, ἱερομονάχων ἱεροδιακόνων, μοναχῶν, μοναζουσῶν, πατέρων, προπατόρων, πάππων προπάππων, γονέων συζύγων, τέκνων, ἀδελφῶν καί συγγενῶν ἡμῶν, ἐκ τῶν ἀπ' ἀρχῆς καί μέχρι τῶν ἐσχάτων, καί ὑπὲρ τοῦ συγχωρηθῆναι αὐτοῖς πᾶν πλημμέλημα ἐκούσιό τε καί ἀκούσιον. Ὅπως Κύριος ὁ Θεός τάξη τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἔνθα οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται. τὰ ἐλέη τοῦ Θεοῦ, τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν καί ἄφεσιν τῶν αὐτῶν ἁμαρτιῶν παρά Χριστῶ τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ καί Θεῷ ἡμῶν αἰτησώμεθα. Παράσχου Κύριε.

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Ὁ Θεός τῶν πνευμάτων καί πάσης σαρκός, ὁ τόν θάνατον καταπατήσας καί τόν διάβολον καταργήσας καί ζωὴν τῷ κόσμῳ σου δωρησάμενος, αὐτός, Κύριε, ἀνάπαυσον καί τὰς ψυχὰς τῶν κεκοιμημένων δούλων σου βασιλέων, πατριαρχῶν, ἀρχιερέων, ἱερέων, ἱερομονάχων μοναχῶν πατέρων, προπατόρων, πάππων προπάππων, γονέων συζύγων, τέκνων, ἀδελφῶν καί συγγενῶν ἡμῶν, ἐν τόπῳ χλοερῶ, ἐν τόπῳ

παρακαλοῦμε ἐπάκουσε καί ἐλέησέ μας.

Ἐλέησέ μας, Κύριε.

Ἀκόμη σέ παρακαλοῦμε γιὰ τὴν ἀνάπαυση τῶν ψυχῶν ἐκείνων οἱ ὅποιοι πέθαναν μέ τὴν ἐλπίδα τῆς ἀναστάσεως τῆς αἰώνιας ζωῆς, ὅλων τῶν εὐσεβῶν καί ὀρθοδόξων χριστιανῶν, βασιλέων, πατριαρχῶν, ἀρχιερέων, ἱερέων, ἱεροδιακόνων, μοναχῶν, μοναχῶν γυναικῶν, πατέρων, προπατόρων, πάππων, προπάππων, γονέων, τέκνων, ἀδελφῶν καί συγγενῶν μας ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ κόσμου καί μέχρι τελευταῖα, καί γιὰ νά συγχωρηθεῖ σ' αὐτούς κάθε σφάλμα θεληματικό καί μὴ θεληματικό. Ὡστε ὁ Κύριος, ὁ Θεός, νά κατατάξει τίς ψυχές τους, ὅπου ἀναπαύονται οἱ Δίκαιοι. Ἄς ζητήσουμε τὰ ἐλέη τοῦ Θεοῦ, τὴ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν, καί συγχώρηση τῶν ἁμαρτιῶν τους ἀπὸ τό Χριστό τόν ἀθάνατο βασιλέα καί Θεό μας.

Δῶσε μας, Κύριε, αὐτό πού ζητοῦμε.

Ἄς παρακαλέσουμε τόν Κύριο.

Κύριε, ἐλέησέ μας..

Ὁ Θεός τῶν πνευμάτων καί κάθε σάρκας, ὁ ὅποιος καταπάτησες τόν θάνατο καί κατάργησες τόν διάβολο, καί δώρισες ζωὴν στὸν κόσμο, Ἐσύ, Κύριε, ἀνάπαυσε τίς ψυχές τῶν κεκοιμημένων δούλων σου, βασιλέων, πατριαρχῶν, ἀρχιερέων, ἱερέων, μοναχῶν, μοναχῶν γυναικῶν, πατέρων, προπατόρων, πάππων, προπάππων, γονέων, τέκνων, ἀδελφῶν καί συγγενῶν μας ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ κόσμου καί μέχρι τελευταῖα, σέ τόπο φωτεινό, σέ τόπο πλούσιο σέ χλόη, σέ τόπο ἀναψυχῆς, ἀπὸ

ἀναψύξεως, ἔνθα ἀπέδρα ὀδύνη, λύπη καὶ στεναγμός· Πᾶν ἀμάρτημα τό παρ' αὐτῶν προχθέν, ἐν λόγῳ ἢ ἔργῳ ἢ διανοίᾳ, ὡς ἀγαθός καὶ φιλόανθρωπος Θεός συγχώρησον, ὅτι οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος ὃς ζήσεται καὶ οὐχ ἁμαρτήσῃ· σύ γάρ μόνος ἐκτός ἁμαρτίας ὑπάρχεις· ἡ δικαιοσύνη σου δικαιοσύνη εἰς τὸν αἰῶνα καὶ ὁ λόγος σου ἀλήθεια.

Τοῦ κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε ἐλέησον

Ὅτι σύ εἶ ἡ ἀνάστασις, ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάπαυσις πάντων τῶν κεκοιμημένων δούλων σου, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ καὶ τῷ Παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἀπόλυσις. (Σελ. 36).

ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟ ΠΡΟ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ ΟΡΘΡΟΣ

(Προκαταρκτικά. (Σελ. 82-97).

Ἄντι τοῦ Θεός Κύριος... ψάλλεται τό Ἀλληλούια... τετράκις μετὰ τῶν κάτωθι στίχων εἰς τὰ γ'. καὶ δ'. τροπάρια.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου Κύριε.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεάν καὶ γενεάν.

Ἀπολυτικά. Τοῦ Ἑσπερινοῦ. (Σελ. 344-345).

ὅπου ἔφυγε ὁ πόνος, ἡ λύπη καὶ ὁ στεναγμός· Κάθε ἀμάρτημα πού ἐγίνε ἀπ' αὐτοῦς, μέ λόγο ἢ μέ ἔργο ἢ μέ τό νοῦ, ὡς ἀγαθός καὶ φιλόανθρωπος Θεός συγχώρησέ το· Διότι δέν ὑπάρχει ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος θά ζήσει καὶ δέν θά ἁμαρτήσῃ· Διότι Ἐσύ μόνος εἶσαι ἔξω ἀπό τὴν ἁμαρτία· Ἡ δικαιοσύνη σου εἶναι δικαιοσύνη αἰώνια καὶ ὁ νόμος σου εἶναι ἀλήθεια.

Ἄς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο.

Κύριε, ἐλέησέ μας..

Διότι Ἐσύ εἶσαι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάπαυσις τῶν κεκοιμημένων δούλων σου, Χριστέ Θεέ μας, καὶ σ' ἐσένα ἀναπέμπομε τὴ δόξα μαζί μέ τὸν Πατέρα σου, πού δέν ἔχει ἀρχή, καὶ τό Πανάγιο καὶ ἀγαθὸ καὶ ζωοποιό σου Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἀπόλυση. (Σελ. 36).

ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟ ΠΡΟ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ ΟΡΘΡΟΣ

Προκαταρκτικά. (Σελ. 82-97).

Ἄντι τοῦ Θεός Κύριος... ψάλλεται τό Ἀλληλούια τέσσερις φορές μέ στίχους στά δύο τελευταῖα τροπάρια τοὺς ἐξῆς:

Στίχ. Εἶναι μακάριοι αὐτοὶ τοὺς ὁποῖους διάλεξες καὶ πῆρες μαζί σου, Κύριε.

Στίχ. Καὶ ἡ μνήμη τους θά παραμένει ζωντανή ἀπό γενιά σέ γενιά.

Ἀπολυτικά. Τοῦ Ἑσπερινοῦ. (Σελ. 344-345).

<p>Καθίσματα. Αθλητικά ἐνστάσεις ἐπὶ τῷ σκάμματι, τυραννικαὶ αἰκίσεις ἐπὶ τοὺς Μάρτυρας· καὶ ἴσταντο χοροὶ τῶν Ἀσωμάτων, βραβεῖα κατέχοντες τῆς νίκης· ἐξέστησαν τυράννους καὶ βασιλεῖς οἱ σοφοί, καθεῖλον τὸν Βελίαρ ὁμολογία Χριστοῦ. Ὁ ἐνισχύσας αὐτοὺς Κύριε δόξα σοι.</p> <p>Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.</p> <p>Ἀθλητικὸν ἀγῶνα ὑπομείναντες οἱ Ἅγιοι, καὶ βραβεῖα τῆς νίκης παρὰ σοῦ κομισάμενοι, κατήργησαν τὰς ἐπινοίας τῶν παρανόμων, ἐδέξαντο στεφάνους τῆς ἀφθαρσίας· δι' αὐτῶν ὁ Θεὸς σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.</p> <p>Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.</p> <p>Τῶν Ἁγίων σου ἡ μνήμη Κύριε, ἀνεδείχθη ὡς Παράδεισος ὁ ἐν Ἐδέμ· ἐν αὐτῇ γὰρ ἀγάλλεται πᾶσα ἡ κτίσις, καὶ παράσχου ἡμῖν, τῇ αὐτῶν παρακλήσει, εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.</p> <p>Δόξα... Νεκρώσιμον.</p> <p>Ἐν ταῖς σκηναῖς τῶν ἐκλεκτῶν, καὶ ἐν χώρα τῶν ζώντων, οὓς προσελάβου Ἰησοῦ, εὐσεβῶς κοιμηθέντας κατάταξον, ὡς εὐδιάλλακτος Θεός· καὶ ἔμπλησον τοῦ ἀνεσπέρου σου φωτός, καὶ τῆς ἐπουρανίου σου χαρᾶς ἀξιώσον.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Ὁ τὴν εὐλογημένην καλέσας σου Μητέρα,</p>		<p>Καθίσματα. (Ἐλάμβαναν χώρα) ἀθλητικὲς ἀντιστάσεις στό στίβο τοῦ μαρτυρίου, τυραννικά βασανιστήρια σέ βάρος τῶν Μαρτύρων· Καὶ στέκονταν πλήθη Ἀγγέλων κρατώντας στά χέρια βραβεῖα νίκης· Κατέπληξαν τυράννους καὶ βασιλιάδες οἱ σοφοὶ Μάρτυρες, ἐξουδετέρωσαν τὸν σατανᾶ μέ τὴν ὁμολογία τοῦ Χριστοῦ. Δόξα σ' ἐσένα, Κύριε, πού τοὺς ἐνίσχυσες.</p> <p>Στίχ. Εἶναι ἀξιοθαύμαστος ὁ Θεὸς ἀνάμεσα στοὺς Ἁγίους του.</p> <p>Ἀφοῦ ὑπέμειναν ἀθλητικὸν ἀγῶνα οἱ Ἅγιοι, καὶ ἔλαβαν τὰ βραβεῖα τῆς νίκης ἀπό σένα, κατάργησαν τίς ἐπινοήσεις τῶν παρανόμων, δέχθηκαν στεφάνια τῆς ἀφθαρσίας· Διὰ μέσου αὐτῶν, Θεέ μας, σῶσε τίς ψυχές μας.</p> <p>Στίχ. Μέ τοὺς Ἁγίους του πού ἔζησαν στή γῆ, ἔκανε θαύματα ὁ Κύριος.</p> <p>Τῶν Ἁγίων σου ἡ μνήμη, Κύριε, ἀναδείχθηκε ὡς παράδεισος στήν Ἐδέμ, διότι κατ' αὐτὴν σκιρτᾶ ἀπό ἀγαλλίαση ὅλη ἡ κτίση· Καὶ δός μας μέ τὴν παράκληση ἐκείνων εἰρήνη καὶ τὸ μέγα ἔλεος.</p> <p>Δόξα ... Νεκρώσιμο.</p> <p>Αὐτοὺς πού πῆρες κοντά σου Ἰησοῦ, οἱ ὅποιοι πέθαναν μέ εὐσέβεια, κατάταξέ τους στίς σκηνές τῶν ἐκλεκτῶν καὶ στή χώρα τῶν ζωντανῶν ὡς εἰρηνικός Θεός, καὶ γέμισέ τους μέ τό ἀβασίλευτό σου φῶς, καὶ ἀνάδειξέ τους ἀξίους τῆς ἐπουρανίας σου χαρᾶς.</p> <p>Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.</p> <p>Ἐσύ πού ὀνόμασες Μητέρα σου τὴν εὐλογημένη (τή</p>
---	--	---

ἦλθες ἐπὶ τὸ πάθος ἐκουσία βουλή, λάμπας ἐν τῷ Σταυρῷ ἀναζητῆσαι θέλων τὸν Ἀδάμ, λέγων τοῖς Ἀγγέλοις· Συγχαρήτέ μοι, ὅτι εὐρέθη ἡ ἀπολομένη δραχμή, ὃ πάντα σαφῶς οικονομήσας Θεός, δόξα σοι.

Εὐλογητάρια.

(Τὰ νεκρώσιμα, ὡς ἐξῆς):

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Τῶν Ἁγίων ὁ χορός, εὗρε πηγὴν τῆς ζωῆς καὶ θύραν Παραδείσου, εὗρω καὶ ἐγώ, τὴν ὁδὸν διὰ τῆς μετανοίας. Τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον ἐγώ εἰμι, ἀνακάλεσαί με, Σωτήρ, καὶ σῶσόν με.

Ὁ πάλαι μὲν, ἐκ μὴ ὄντων πλάσας με, καὶ εἰκόνι σου θεία τιμήσας, παραβάσει ἐντολῆς δὲ πάλιν με ἐπιστρέψας εἰς γῆν ἐξ ἧς ἐλήφθην, εἰς τὸ καθ' ὁμοίωσιν ἐπανάγαγε, τὸ ἀρχαῖον κάλλος ἀναμορφώσασθαι.

Εἰκὼν εἰμι, τῆς ἀρρήτου δόξης σου, εἰ καὶ στίγματα φέρω πταισμάτων, οἰκτείρησον τὸ σὸν πλάσμα, Δέσποτα, καὶ καθάρισον σὴ εὐσπλαχνία, καὶ τὴν ποθεινὴν πατρίδα παράσχου μοι, Παραδείσου πάλιν ποιῶν πολίτην με.

Ἀνάπαυσον, ὁ Θεὸς τοὺς δούλους σου, καὶ κατάταξον αὐτοὺς ἐν Παραδείσῳ, ὅπου χοροὶ τῶν Ἁγίων, Κύριε, καὶ οἱ δίκαιοι ἐκλάμπουσιν ὡς φωστῆρες, τοὺς κεκοιμημένους δούλους σου ἀνάπαυσον, παρορῶν αὐτῶν πάντα τὰ ἐγκλήματα.

Θεοτόκο), ἦλθες στό Πάθος μέ τή θεληματική σου ἀπόφαση, καί ἔλαμψες ἐπάνω στό Σταυρό, θέλοντας νά ἀναζητήσεις τόν Ἀδάμ, λέγοντας στούς Ἀγγέλους· Χαρήτε μαζί μου, διότι βρέθηκε ἡ χαμένη δραχμή. Ὡ Θεέ, πού ὅλα τά φρόντισες σαφέστατα, δόξα σ' ἐσένα.

Εὐλογητάρια.

(Τὰ νεκρώσιμα, ὡς ἐξῆς:).

Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας Κύριε, δίδαξέ με τίς ἐντολές σου.

Τό πλήθος τῶν Ἁγίων βρῆκε πηγὴ τῆς ζωῆς, καί θύρα παραδείσου· Ἄς εὗρω κι ἐγώ τό (σωστό) δρόμο μέ τή μετάνοια· Ἐγώ εἶμαι τό χαμένο πρόβατο· Ἀνακάλεσέ με, Σωτήρα καὶ σῶσε με.

Ἐσύ πού παλαιά μέ ἔπλασες ἀπό τό μηδέν, καί μέ τίμησες μέ τή θεϊκή εἰκόνα σου, ἀλλά μέ τήν παράβαση τῆς ἐντολῆς πάλι μέ ἐπέστρεψες στή γῆ, ἀπό τὴν ὁποία εἶχα ληφθεῖ, ἐπανάφερε μέ στό «καθ' ὁμοίωσιν» γιά νά ξαναμορφωθεῖ ἡ ἀρχαία ὁμορφιά.

Εἶμαι εἰκόνα τῆς ἀνέκφραστης δόξας σου, μολονότι ἔχω ἐπάνω μου σημάδια σφαλμάτων· Λυπήσου τό πλάσμα σου, Κύριε, καὶ καθάρισέ με μέ τήν εὐσπλαχνία σου· Καί δός μου τὴν ποθητὴ πατρίδα κάνοντάς με πάλι πολίτη τοῦ παραδείσου.

Ἀνάπαυσε, Θεέ μου, τοὺς δούλους σου, καὶ κατάταξέ τους στόν παράδεισο, ὅπου εἶναι τά πλήθη τῶν Ἁγίων, Κύριε, καὶ οἱ δίκαιοι θά λάμπουν ὡς φωστῆρες (ὡς φωτεινά ἄστρα)· Ἀνάπαυσε τοὺς κεκοιμημένους δούλους σου παραβλέποντας ὅλα τὰ ἐγκλήματα τους..

<p>Δόξα... Τριαδικόν. Τὸ τριλαμπές τῆς μιᾶς Θεότητος, εὐσεβῶς ὕμνήσωμεν βοῶντες· Ἅγιος εἶ, ὁ Πατὴρ ὁ ἄναρχος, ὁ συνάναρχος Υἱὸς καὶ θεῖον Πνεῦμα. Φῶτισον ἡμᾶς πίστει σοι λατρεύοντας, καὶ τοῦ αἰωνίου πυρὸς ἐξάρπασον. Καὶ νῦν... Χαῖρε σεμνή, ἡ Θεὸν σαρκὶ τεκοῦσα, εἰς πάντων σωτηρίαν, δι' ἧς γένος τῶν ἀνθρώπων εὗρατο τὴν σωτηρίαν· διὰ σοῦ εὐροίμεν Παράδεισον, Θεοτόκε, ἀγνή εὐλογημένη. Ἀλληλούια ἀλληλούϊα, ἀλληλούια . Δόξα σοι ὁ Θεός. (γ'). Τὸ νεκρώσιμον μνημόσυνον. Ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν. (Σελ. 343-345). Καθίσματα. Ἀνάπαυσον Σωτὴρ ἡμῶν, μετὰ Δικαίων τοὺς δούλους σου, καὶ τούτους κατασκήνωσον ἐν ταῖς αὐλαῖς σου, καθὼς γέγραπται, παρορῶν ὡς ἀγαθός, τὰ πλημμελήματα αὐτῶν, τὰ ἐκούσια, καὶ τὰ ἀκούσια, καὶ πάντα τὰ ἐν ἀγνοίᾳ καὶ γνώσει φιλάνθρωπε. Δόξα. . . Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Ὁ ἐκ Παρθένου ἀνατείλας τῷ κόσμῳ, Χριστέ ὁ Θεός, υἱὸς φωτὸς δι' αὐτῆς ἀναδείξας, ἐλέησον ἡμᾶς. Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Σελ. 2-4). Κανών. Τοῦ Πεντηκοσταρίου.</p>		<p>Δόξα ... Τριαδικό. Τὸ τριπλό φῶς τῆς μιᾶς Θεότητος ἅς ὑμνήσουμε μὲ εὐσέβεια φωνάζοντας· Εἶσαι Ἅγιος ὁ Πατέρας ὁ ἄναρχος, ὁ ἐπίσης ἄναρχος Υἱὸς καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα· Φῶτισε ἡμᾶς πού σέ λατρεύουμε μὲ πίστη καὶ ἄρπαξέ μας ἀπὸ τὴν αἰώνια φωτιά. Καὶ νῦν ... Χαῖρε σεμνή, ἐσύ πού γέννησες σαρκικά τὸν Θεό γιὰ τὴ σωτηρία ὅλων, μὲ τὴν ὁποία τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων βρῆκε τὴ σωτηρία, μέσα ἀπὸ σένα εἶθε νὰ βροῦμε τὸν παράδεισο, Θεοτόκε ἀγνή εὐλογημένη. Ἀλληλούια, Ἀλληλούια, Ἀλληλούια... Δόξα σοι ὁ Θεός. (γ'). Τὸ νεκρώσιμο μνημόσυνο. (Ὅπως στὸν ἔσπερινό. (Σελ. 343-345). Καθίσματα. Ἀνάπαυσε, Σωτὴρα μας, τοὺς δούλους σου μαζί μὲ τοὺς Δικαίους, καὶ βάλε τους νὰ κατοικήσουν στίς αὐλές σου, ὅπως ἔχει γραφεῖ, παραβλέποντας ὡς ἀγαθός τὰ σφάλματά τους, τὰ θεληματικά καὶ τὰ ἀθέλητα, καὶ ὅλα τὰ ἐν ἀγνοίᾳ καὶ γνώσει, Φιλάνθρωπε. Δόξα ... Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον. Ἐσύ πού ἀνέτειλες στὸν κόσμο ἀπὸ Παρθένο, Χριστέ Θεέ μας, ἐλέησέ μας ἀναδεικνύοντάς μας υἱὸς φωτὸς μέσῳ αὐτῆς. Ὁ Ν'. Ψαλμός.(Σελ. 2-4). Κανόνας. Τοῦ Πεντηκοσταρίου.</p>
---	--	--

<p>(Μετά τῶν κάτωθι στίχων).</p> <p>Στίχ. α'. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου Κύριε.</p> <p>Στίχ. β'. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.</p> <p>Στίχ. γ'. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς ἀβλήθησονται.</p> <p>Ωιδὴ Α'.</p> <p>Ψυχῶν πασῶν ὁ Δεσπότης καὶ ποιητής, καὶ κριτῆς καὶ Κύριος, οὐπὲρ πάντων τῶν ἐν γῆ, ἐν χειρὶ τὰ πέρατα, αὐτός, οὓς μετέστησας πιστοὺς ἐν σοὶ ἀνάπαυσον.</p> <p>Ἐπὲρ παντὸς κοιμηθέντων γένους βροτῶν, ἡλικίας Δέσποτα, ἀξιώματος ὁμοῦ, καὶ μεγέθους, ἅπαντες θερμῶς, δυσωποῦμεν, ὅπως σῴσης οὓς μετέστησας.</p> <p>Χειρὶ ἀχράντῳ σου Λόγε ὁ ἀπὸ γῆς, πλαστοργήσας μόνος με, καὶ ψυχῶσας ὡς Θεός, ζωηρᾶ ἐμπνεύσει σου, αὐτός, οὓς ἐντεῦθεν προσελάβου σῶσον εὐσπλαγχνε.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Ἀγνή Παρθένε τοῦ κόσμου καταφυγή, καὶ στερορὰ ὑπέρμαχε, ἰκεσίαις σου θερμαῖς, ὑπὲρ πάντων πρέσβευε τῶν σέ, κεκτημένων ἐν ἀνάγκαις τεῖχος ἄρρηκτον.</p> <p>Καταβασία. Ὁ Εἰρμός.</p> <p>Ὡς ἐν ἠπιέρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ ἵχνησι, τὸν διώκτην Φαραώ, καθορῶν ποντούμενον, Θεῷ ἐπινίκιον ᾠδὴν, ἐβόα, ἄσωμεν.</p>		<p>(Μέ τούς παρακάτω στίχους).</p> <p>Στίχ. α'. Εἶναι μακάριοι αὐτοὶ τοὺς ὁποίους διάλεξες καὶ ἐπῆρες μαζί σου, Κύριε.</p> <p>Στίχ. β'. Καὶ ἡ μνήμη τους θά παραμένει ζωντανή ἀπὸ γενιὰ σέ γενιὰ.</p> <p>Στίχ. γ'. Οἱ ψυχές τους θά ζοῦν μέσα στά πνευματικὰ ἀγαθὰ.</p> <p>Ωιδὴ Α'.</p> <p>Ἐσὺ ὁ Κυρίαρχος καὶ Ποιητής ὅλων τῶν ψυχῶν, καὶ Κριτής καὶ Κύριος, στοῦ ὁποίου τό χέρι βρῖσκονται ὅλα τὰ πέρατα τῆς γῆς, Ἐσὺ ἀνάπαυσε κοντά σου, αὐτοὺς πού μετέθεσες (ἀπὸ τῆ γῆ στόν οὐρανό).</p> <p>Σέ παρακαλοῦμε θερμά ὅλοι, Κύριε, γιὰ κάθε γένος ἀνθρώπων, γιὰ κάθε ἡλικία, ἀξίωμα καὶ μέγεθος μαζί, νά σώσεις, αὐτοὺς πού μετέθεσες (ἀπὸ τῆ γῆ στόν οὐρανό).</p> <p>Λόγε τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος μέ τό ὀλοκάθαρό σου χέρι μόνος μέ ἔπλασες ἀπὸ τῆ γῆ, καὶ μοῦ ἔδωσες ψυχή ὡς Θεός μέ τό ζωογόνο φύσημά σου, Ἐσὺ ὁ ἴδιος σῶσε, εὐσπλαγχνε, αὐτοὺς πού πῆρες ἀπὸ δῶ.</p> <p>Θεοτοκίο.</p> <p>Ἀγνή Παρθένε, πού εἶσαι καταφύγιο τοῦ κόσμου καὶ σταθερὴ σύμμαχος, μέ τίς θερμές σου ἰκεσίες πρέσβευε γιὰ ὅλους οἱ ὁποῖοι σέ ἔχουν στίς ἀνάγκες τεῖχος ἀπόρητο.</p> <p>Καταβασία. Ὁ Εἰρμός.</p> <p>Ὁ Ἰσραήλ ἀφοῦ πέρασε πεζός ἀπὸ τό βυθό ὡς ἀπὸ ξηρᾶ, βλέποντας τό διώκτη Φαραώ νά καταποντίζεται φώναζε· Ἄς ψάλλουμε στό Θεό ἐπινίκιον ὕμνο.</p>
---	--	--

<p>Ωιδή Γ'.</p> <p>Ἰσχυὶ δόξης θεϊκῆς, ὁ τῆς γῆς ἐξ ἐσχάτων, ὡς νεφέλαις ἀνάγων, τῶν πιστῶν πρὸς σὲ ψυχάς, οὐς ἐκ περάτων Χριστέ, προσελάβου δούλους σου ἀνάπαυσον.</p> <p>Σὺ μόνος εἶ ὁ καθιστῶν, βασιλεῖς καὶ δυνάστας, καὶ κριτὰς σὺν τοπάρχαις· ὅθεν πάντων ὡς Θεός, αὐτὸς ἐν κρίσει τῆ σῆ, ῥῦσαι τούτους, Σῶτερ, τῆς κολάσεως.</p> <p>Ἀπάσης γῆς ὁ ποιητής, σὺν πρεσβύταις παρθένοις, καὶ σὺν νέοις ἐφήβοις, οὐς προσελάβου Χριστέ, τῆς αἰωνίου χαρᾶς, καὶ τρυφῆς σου τούτους καταξίωσον.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Ἐλπίς τοῦ κόσμου κραταιά, Δέσποινα Θεοτόκε, μὴ ἀπώση τοὺς πόθῳ, σοὶ προστρέχοντας αἰεὶ, ἀλλ' ἰκεσίαις ταῖς σαῖς, πάσης ῥῦσαι ζάλης τοὺς τιμῶντάς σε.</p> <p>Καταβασία. Ὁ Εἰρμός.</p> <p>«Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρασ, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καὶ στερεώσας αὐτούς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς ὁμολογίας σου».</p> <p>Μικρὰ Συναπτή. (Σελ. 17).</p> <p>Ἐκφώνησις.</p> <p>Ὅτι σύ εἶ ὁ Θεός ἡμῶν... (Σελ. 18).</p> <p>Καθίσματα.</p> <p>Ὅ τὰ πάντα ποιήσας νεύματι σῶ, τοὺς ἐν πίστει θανέντας Χριστιανούς, πατέρας</p>		<p>Ωιδή Γ'.</p> <p>Ἐσὺ πού μέ δύναμη δόξας θεϊκῆς ἀπό τὰ ἄκρα τῆς γῆς καθὼς μέ νεφέλες παίρνεις κοντά σου τίς ψυχές τῶν πιστῶν, ἀνάπαυσε, Χριστέ, τοὺς δούλους σου, πού πήρες ἀπό τὰ πέρατα τῆς γῆς.</p> <p>Ἐσὺ εἶσαι ὁ μόνος πού τοποθετεῖς βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνες καὶ δικαστές μαζί μέ τοπικούς ἄρχοντες· Γί' αὐτό, ὡς Θεός ὄλων, Ἐσὺ ὁ ἴδιος κατὰ τῆ δική σου κρίση, Σωτήρα, ἀπάλλαξέ τους ἀπό τὴν κόλαση.</p> <p>Ἐσὺ ὁ Ποιητής ὅλης τῆς γῆς μαζί μέ ἠλικιωμένους παρθένους καὶ μαζί μέ νέους ἐφήβους, αὐτούς πού πήρες κοντά σου, Χριστέ, ἀνάδειξέ τους ἀξιούς τῆς αἰώνιας χαρᾶς καὶ τῆς δικῆς σου ἀπολαύσεως.</p> <p>Θεοτοκίο.</p> <p>Ἐλπίδα τοῦ Κόσμου δυνατή, Κυρία Θεοτόκε, μὴν ἀπωθήσεις, αὐτούς πού μέ πόθο πάντοτε τρέχουν κοντά σου· Ἀλλά μέ τίς δικές σου ἰκεσίες λύτρωσε ἀπό κάθε ζάλη, αὐτούς πού σέ τιμοῦν.</p> <p>Καταβασία. Ὁ Εἰρμός.</p> <p>Δέν ὑπάρχει ἅγιος, ὅπως ἐσύ, Κύριε καὶ Θεέ μου, ὁ ὁποῖος ὑψώσες, ἀγαθέ, τῆ δύναμη τῶν πιστῶν σου, καὶ στερεώσες ἐμᾶς στήν πέτρα τῆς ὁμολογίας σου.</p> <p>Μικρὴ Συναπτή. (Σελ. 17).</p> <p>Ἐκφώνηση.</p> <p>Ὅτι σύ εἶ ὁ Θεός ἡμῶν... (Σελ. 18).</p> <p>Καθίσματα.</p> <p>Ἐσὺ πού ἔκανες τὰ πάντα μέ τό νεῦμα σου, σέ παρακαλοῦμε, τοὺς χριστιανούς πού πέθαναν μέ πίστη,</p>
---	--	--

προπάτορας, πάππους δὲ καὶ προπάππους τε, ἀδελφούς καὶ φίλους, πλουσίους καὶ πένητας, βασιλεῖς καὶ ἄρχοντας, ὁμοῦ καὶ μονάζοντας, ὅπου τῶν Δικαίων καὶ Ἁγίων σου πλήθη, ἀπάντων ἢ οἴκησις, δυσωποῦμεν ἀνάπαυσον, ὡς Θεὸς εὐδιάλλακτος, Δέσποτα Χριστὲ Βασιλεῦ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν παρέχων αὐτοῖς, ὧν ἐξήμαρτον πάντες οἱ δοῦλοί σου.

Θεοτοκίον.

Χαριστήριον αἶνον χρεωστικῶς, ὡς ἡ Χήρα ἐκείνη δύο λεπτά, προσφέρω σοι Δέσποινα, ὑπὲρ πασῶν τῶν χαρίτων σου· σὺ γὰρ ὠφθης σκέπη, ὁμοῦ καὶ βοήθεια, πειρασμῶν καὶ θλίψεων, ἀεὶ με ἐξαίρουσα· ὅθεν ὡς ἐκ μέσης, φλογιζούσης καμίνου, ῥυσθεὶς τῶν θλιβόντων με, ἐκ καρδίας κραυγάζω σοι· Θεοτόκε, βοήθει μοι, πρεσβεύουσα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δοθῆναί μοι· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ δοῦλος σου

Ωιδὴ Δ'.

Ποιμαίνων Δέσποτα, ἐν τόπῳ χλόης Σωτήρ, καὶ μετάγων ἐφ' ὕδωρ πάντας πιστούς, τὸ τῆς ἀναπαύσεως, μὴ ἀποπέμψης τῆς ἐκεῖ, εὐφροσύνης τοὺς οἰκέτας σου.

Ἀγγέλων τάγμασιν, αὐτὸς κατάταξον, μοναστῶν σου χορείας, ἱεραρχῶν, λειτουργῶν ἀπάντων σου· σοὶ γὰρ ἀνέθεντο ψυχάς, σὺν τοῖς σώμασι, φιλάνθρωπε.

Σὺ μόνος ἔγνωκας, ὡς πάντων Κύριος, τὰς θανάτου ἐφόδους, μέτρα ζωῆς καὶ τὸ πέρας

τούς πατέρες, προπάτορες, πάππους καὶ προπάππους, καὶ ἀδελφούς καὶ φίλους, πλουσίους καὶ φτωχοὺς, καὶ βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες μαζί καὶ μοναχοὺς, ὡς Θεὸς εἰρηνικός (εὐκόλος γιὰ συμφιλίωση), ἀνάπαυσέ τους, ὅπου εἶναι τὰ πλήθη τῶν Δικαίων καὶ Ἁγίων καὶ ἡ κατοικία ὅλων, Κύριε Χριστέ Βασιλιά μας, παρέχοντας σ' αὐτούς συγχώρηση τῶν πταισμάτων, στὰ ὁποῖα ἔσφαλαν ὅλοι οἱ δοῦλοι σου.

Θεοτοκίο.

Εὐχαριστήριο ὕμνο κατὰ χρέος, ὅπως ἡ χήρα ἐκείνη τοῦ Εὐαγγελίου, δύο λεπτά σοῦ προσφέρω, Κυρία, γιὰ ὅλες τίς χάρες σου· Διότι ἐσύ μοῦ φάνηκες σκέπη μαζί καὶ βοήθεια λυτρώνοντάς με πάντα ἀπὸ πειρασμούς καὶ θλίψεις· Γι' αὐτό, ἐπειδὴ σάν μέσα ἀπὸ φλογισμένο καμίνι λυτρώθηκα ἀπὸ αὐτούς πού μέ θλίβουν, σοῦ κραυγάζω ἀπὸ τὴν καρδιά μου· Θεοτόκε, βοήθα με πρεσβεύοντας στό Χριστό τό Θεό, νά μοῦ δοθεῖ ἄφεση τῶν πταισμάτων· Διότι ἐσένα ἔχω ἐλπίδα ἐγώ ὁ δοῦλος σου.

Ωιδὴ Δ'.

Ποιμαίνοντας, Κύριε σέ τόπο χλοερό καὶ ὀδηγώντας, Σωτήρα, ὅλους τοὺς πιστοὺς στό νερό πού ἀναπαύει, μὴ διώξεις τοὺς δούλους σου ἀπὸ τὴν ἐκεῖ εὐφροσύνη.

Μαζί μέ τὰ τάγματα τῶν Ἀγγέλων κατάταξε τὰ πλήθη τῶν Μοναχῶν σου, τῶν Ἱεραρχῶν καὶ ὅλων τῶν Λειτουργῶν σου· Γιατί σ' ἐσένα ἀπόθεσαν τίς ψυχές μαζί μέ τὰ σώματά τους, φιλάνθρωπε.

Ἐσύ μόνος γνωρίζεις, ὡς Κύριος τῶν πάντων τίς ἐπισκέψεις τοῦ θανάτου, τὴ διάρκεια καὶ τό τέλος τῆς

πάντων βροτῶν· διὸ οἰκτείρησον καὶ νῦν, τοὺς
σοὺς δούλους ὑπεράγαθε.

Θεοτοκίον.

Ἁγίων Ἁγίων, Θεὸν κηήσασα, Παναγία
Παρθένε θείαις λιταῖς, τοῦτον νῦν δυσώπησον,
σκηναῖς Ἁγίων ἐν τρυφῇ, κατατάξαι οὐς
μετέστησεν.

Καταβασία. Ὁ Εἰρμός.

Χριστός μου δύναμις, Θεός καὶ Κύριος, ἡ σε-
πτῆ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς μέλπει ἀνακράζουσα,
ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ ἐορτάζουσα.

Ωιδὴ Ε'.

Ἴδου Μαρτύρων θεῖοι χοροί, τάξεις
Ἀποστόλων Προφητῶν, καὶ τῶν Δικαίων
συστήματα, Σῶτερ, σε ὑμνοῦντες καθικετεύουσι,
τοῦ σῶσαι οὐς περ κόσμου, πάντας προσείληφας.

Στεργᾶς σου σάλπιγγος τῇ φωνῇ, ὅταν
ἐξανοίγωνται τάφοι νεκρῶν, καὶ γῆ τρέμει
φρίττουσα, τότε σὺν προβάτοις ἐκ δεξιῶν σου
Χριστέ, κατάταξον σοὺς δούλους, οὐς περ
μετέστησας.

Ἀνδρῶν τὰ στίφη σὺν γυναιξί, παίδων
γηραιῶν ὁμοῦ, πενήτων δούλων πλουσιῶν τε, τῶν
πιστῶς ἐντεῦθεν μετατεθέντων πρὸς σέ,
ἀνάπαυσον, καὶ σῶσον ὡς εὐδιάλλακτος.

Θεοτοκίον.

Σὲ πάντες Ἀχραντε βοηθόν, ζῶντες καὶ

ζωῆς ὅλων τῶν ἀνθρώπων· Γί' αὐτό καὶ τώρα σπλαχνί-
σου τοὺς δούλους σου, ὑπεράγαθε.

Θεοτοκίον.

Ἐσύ πού γέννησες τόν Ἅγιο τῶν Ἁγίων Θεό, Πανα-
γία Παρθένε, μέ τίς θεϊκές σου ἰκεσίες παρακάλεσέ τον
τώρα, νά κατατάξει αὐτούς πού μετέθεσε ἀπό τή γῆ σέ
σκηνές Ἁγίων, στήν ἀπόλαυση.

Καταβασία. Ὁ Εἰρμός.

Ὁ Χριστός εἶναι δύναμή μου, ὁ Θεός καὶ Κύριος,
ψάλλει ἡ σεβαστή Ἐκκλησία, κατά τρόπο πού ἀρμόζει
στό Θεό, κρίζοντας, μέ καθαρὴ διάνοια, ἐορτάζοντας μέ
τῇ χάρι τοῦ Κυρίου.

Ωιδὴ Ε'.

Νά, οἱ ἱεροὶ ὄμιλοι τῶν Μαρτύρων, τά τάγματα τῶν
Ἀποστόλων, τῶν Προφητῶν, καὶ τά πλήθη τῶν Δικαίων,
Σωτήρα, ἀνυμνώντας σέ ἰκετεύουν νά σώσεις, ὅλους
πού παρέλαβες ἀπό τόν κόσμο.

Ὅταν μέ τῇ δυνατῇ φωνῇ τῆς σάλπιγγάς σου θά
ἀνοίγωνται οἱ τάφοι τῶν νεκρῶν, καὶ θά τρέμει ἡ γῆ μέ
φρίκη, τότε, Χριστέ, κατάταξε ἐκ δεξιῶν σου μαζί μέ τά
πρόβατα, τοὺς δούλους σου πού πῆρες ἀπό τή γῆ.

Τά πλήθη τῶν ἀνδρῶν μαζί μέ τίς γυναῖκες, μέ τά
παιδιά καὶ τοὺς γέρους μαζί, μέ τοὺς φτωχοὺς, τοὺς
δούλους καὶ τοὺς πλουσίους, οἱ ὅποιοι μετατέθηκαν μέ
πίστη ἀπό δῶ πρὸς ἐσένα, ἀνάπαυσέ τους καὶ σῶσε τους
ὡς εἰρηνοποιός.

Θεοτοκίον.

Ἐσένα, Ἁγνή, ἔχουμε βοηθό ὅλοι, οἱ ζωντανοὶ καὶ

θανόντες εὐσεβῶς, φυλαὶ καὶ γλῶσσαι
κεκτήμεθα· ὅθεν τῆς ἐκεῖσε τυχεῖν ἀνέσεως
αἰτούμεθα πρεσβείαις σου ταῖς πρὸς Κύριον.

Καταβασία. Ὁ Εἰρμός.

Τῷ θείῳ φέγγει σου, ἀγαθέ, τὰς τῶν
ὀπθριζόντων σοι ψυχάς, πόθῳ καταύγασον, δέο-
μια, σέ εἰδέναι, Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ
ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενον .

Ωιδὴ ΣΤ'.

Ἰλάσθητι, Δέσποτα, παρακλήθητι, Σωτήρ, καὶ
δειξόν σου τὸ ἔλεος, δεῖξον σπλάγχνα, καὶ σῶσον
ὡς ἀγαθός, τῆς γῆς πάσης ἅπαντας, οὓς πρὸς σέ
μετηγάγου ὡς φιλόανθρωπος.

Ναμάτων ἐν κλύσμασι, καὶ ἐν ῥεῖθροις
ποταμῶν, καὶ τοὺς ἐξαίφνης θνήξαντας, τοὺς ἐν
νάπαις, καὶ ὄρεσι, καὶ ὄπαις, τὸν βίον τελέσαντας,
μὴ παρίδης, ὡς μόνος εὐδιάλλακτος.

Ὁ βλέπων ὡς Κύριος, ἐν θαλάσῃ, καὶ ἐν γῆ,
τοὺς ἐν ἀδήλῳ θνήξαντας, τοὺς πολέμοις καὶ
μάχαις καὶ ἐν πληγαῖς, δεινῶς τελευτήσαντας,
πάντας οἴκτειρον Σῶτερ, ὡς φιλόανθρωπος.

Θεοτοκίον.

Ἡ πάναγνος Δέσποινα, ἡ τεκοῦσα τοῖς
βροτοῖς, τὸν κυβερνήτην Κύριον, τῶν παθῶν μου
τὸν ἄστατον καὶ δεινόν, κατεύνασον τάραχον, καὶ
γαλήνην παράσχου τῇ καρδίᾳ μου.

Καταβασία. Ὁ Εἰρμός.

«Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην

ὅσοι πέθαναν μέ εὐσέβεια, οἱ φυλές καὶ γλῶσσοι· Γι'
αὐτό σέ παρακαλοῦμε μέ τίς πρεσβεῖες σου πρὸς τὸν
Κύριο, νά ἐπιτύχουμε τὴν ἐκεῖ ἄνεση.

Καταβασία. Ὁ Εἰρμός.

Μέ τό θεϊκό σου φῶς, Ἀγαθέ, φώτισε σέ παρακαλῶ
τίς ψυχές αὐτῶν, πού μέ πόθο ἀγρυπνοῦν γιά σένα, νά
γνωρίσουν ἐσένα, Λόγε Θεοῦ, τὸν ἀληθινό Θεό, πού
τούς ἀνακαλεῖς ἀπό τό σκοτάδι τῶν πταισμάτων.

Ωιδὴ ΣΤ'.

Συγχώρησέ μας, Κύριε, δέξου τίς παρακλήσεις μας,
Σωτήρα, καὶ δεῖξε τό ἔλεός σου, δεῖξε εὐσπλαχνία, καὶ
σῶσε ὡς ἀγαθός, αὐτούς πού ἀπό τὴ γῆ τοὺς μετέφερες
κοντά σου, ὡς φιλόανθρωπος.

Ἐκείνους πού πέθαναν σέ πλημμύρες, καὶ σέ ρεῦμα-
τα ποταμῶν, καὶ ἐκείνους πού τελείωσαν ξαφνικά τὴ
ζωή τους σέ χαράδρες, σέ ὄρη καὶ σέ σπήλαια (σέ τρύ-
πες), μὴ τοὺς παραβλέψεις, ὡς μόνος φιλειρηνικός.

Ἐσύ πού ὡς Κύριος βλέπεις στὴ θάλασσα καὶ στὴ
γῆ, σπλαχνίσου, Σωτήρα, ὡς φιλόανθρωπος, ὅλους
αὐτούς πού πέθαναν ἀγνωσοῦμενοι στοὺς πολέμους καὶ
στὶς μάχες, κι ἐτελείωσαν τὴ ζωὴ τους βαριά πληγωμέ-
νοι.

Θεοτοκίον.

Ἐσύ ἡ πάναγνη Κυρία πού γέννησες γιά χάρη τῶν
θνητῶν ἀνθρώπων τὸν Κυβερνήτη καὶ Κύριο, κατεύνα-
σε τὴν ἄστατη καὶ φοβερὴ ταραχὴ τῶν παθῶν μου, καὶ
δῶσε στὴν καρδίᾳ μου εἰρήνη.

Καταβασία. Ὁ Εἰρμός.

Βλέποντας τὴ θάλασσα τῆς ζωῆς, νά ὑψώνεται ἀπό

καθορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίω
λιμένι σου προσδραμών, βοῶ σοι· Ἀνάγαγε, ἐκ
φθορᾶς τὴν ζωὴν μου, πολυέλεε».

Μικρά Συναπτή. (Σελ. 17).

Ἐκφώνησις.

Σὺ γὰρ εἶ ὁ Βασιλεύς... (Σελ. 21).

Κοντάκιον.

Τοὺς μεταστάντας ἀφ' ἡμῶν ἐκ τῶν
προσκαίρων, ἐν ταῖς σκηναῖς τῶν ἐκλεκτῶν
κατασκήνωσον, καὶ μετὰ Δικαίων ἀνάπαυσον,
Σῶτερ ἀθάνατε· εἰ γὰρ ὡς ἄνθρωποι ἡμαρτον ἐπὶ
γῆς, ἀλλὰ σὺ ὡς ἀναμάρτητος Κύριος, ἄφες
αὐτοῖς τὰ ἐκούσια πταίσματα, καὶ τὰ ἀκούσια,
μεσιτεούσης τῆς τεκούσης σὲ Θεοτόκου, ἵνα
συμφώνως βοήσωμεν ὑπὲρ αὐτῶν, Ἀλληλούια.

Ὁ Οἶκος.

Αὐτὸς μόνος ὑπάρχεις ἀθάνατος, ὁ ποιήσας
καὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον· οἱ βροτοὶ οὖν ἐκ γῆς
διεπλάσθημεν, καὶ εἰς γῆν τὴν αὐτὴν
πορευόμεθα, καθὼς ἐκέλευσας ὁ πλάσας με καὶ
εἰπὼν μοι· Ὅτι γῆ εἶ, καὶ εἰς γῆν ἀπελεύση, ὅπου
πάντες βροτοὶ πορευσόμεθα, ἐπιτάφιον θοῆνον
ποιοῦντες ὦδὴν τό, Ἀλληλούια.

Συναξάριον.

(Τοῦ Μηναίου).

Τοῦ Πεντηκοσταρίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνεΐαν πάντων τῶν ἀπ'
αἰῶνος κοιμηθέντων εὐσεβῶς, ἐπ' ἐλπίδι

τὴν τρικυμία τῶν πειρασμῶν, καταφεύγοντας στό γα-
λήνιο λιμάνι σου σοῦ φωνάζω· Βγάλε ἀπὸ τῆ φθορά τῆ
ζωῆ μου, Πολυέλεε.

Μικρὴ Συναπτή. (Σελ. 17).

Ἐκφώνησις.

Σὺ γὰρ εἶ ὁ Βασιλεύς... (Σελ. 21).

Κοντάκιον.

Αὐτοὺς πού μετατέθηκαν ἀπὸ κοντά μας ἀπὸ τὰ
πρόσκαιρα, ἐγκατάστησέ τους στίς κατοικίες τῶν
ἐκλεκτῶν, καὶ ἀνάπαυσέ τους μαζί μέ τοὺς Δικαίους,
ἀθάνατε Σωτήρα· Διότι ἐάν ὡς ἄνθρωποι ἀμάρτησαν
ἐπάνω στή γῆ, ἀλλὰ Ἐσύ ὡς ἀναμάρτητος Κύριος, συγ-
χώρησέ τους τὰ θεληματικά σφάλματα καὶ τὰ ἀθέλητα,
καθὼς μεσολαβεῖ γιά μᾶς ἡ Θεοτόκος πού σ' ἐγέννησε,
ὥστε ὁμόφωνα νά φωνάξουμε γιά χάρη τους· Ὑμνεῖτε
τόν Θεό.

Οἶκος.

Ἐσύ μόνος ὑπάρχεις ἀθάνατος, πού δημιουργήσες
καὶ ἐπλάσες, τὸν ἄνθρωπο· Ἐμεῖς οἱ θνητοὶ λοιπόν ἀπὸ
τῆ γῆ πλασθήκαμε καὶ πρὸς τὴν ἴδια τῆ γῆ βαδίζουμε,
ὅπως διέταξες, Ἐσύ πού μέ ἐπλάσες καὶ μοῦ εἶπες· Ὅτι
εἶσαι γῆ καὶ στή γῆ θά πᾶς· Ὅπου θά πᾶμε ὅλοι οἱ θνη-
τοὶ κάνοντας τὸν ἐπιτάφιο θοῆνο ὕμνο, τό Ὑμνεῖτε τὸν
Θεό (Ἀλληλούια).

Συναξάριον.

(Τοῦ Μηναίου).

Τοῦ Πεντηκοσταρίου.

Τὴν ἴδια ἡμέρα οἱ ἀγιώτατοι Πατέρες καθιέρωσαν
τὴ μνήμη ὅλων, ὅσοι πέθαναν μέ εὐσέβεια ἀπὸ αἰῶνες

ἀναστάσεως ζωῆς αἰωνίου, οἱ θεϊότατοι Πατέρες ἐθέσπισαν.

Στίχοι. Ἀμνημόνησον πταισμάτων νεκροῖς, Λόγε, Τὰ χρηστὰ νεκρὰ σπλάγχνα σου μὴ δεικνύων.

Τὰς τῶν προαναπαυσαμένων ψυχὰς κατάταξον, Δέσποτα Χριστέ, ἐν ταῖς τῶν Δικαίων σου σκηναῖς, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς ὁ μόνος ἀθάνατος, Ἀμήν.

Ωιδὴ Ζ'.

Σὺν Ἀγγέλοις ἐπὶ θρόνου, Σῶτερ δόξης σου ὅταν ἐλεύσῃ κρῖναι τὴν γῆν, ψυχὰς δούλων σου, τῆς σῆς πλησον θείας χαρμονῆς, τοῦ ψάλλειν ἀπαύστως καὶ βοᾶν· Εὐλογητός εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐν σπαράγμασι θηρῶν, Χριστέ, τοὺς θνήξαντας, καὶ οὖς ἰχθὺς ἐμέλισεν, οὖς κατέχωσε συσσεισμός, καὶ βόθρος καὶ κρημνός, τοὺς πάντας ἐλέησον Σωτήρ, καὶ τῆς ἐκεῖθεν ἀπειλῆς, ῥῦσαι ὡς εὐσπλαχνος.

Ξίφη, μάχαιρα, καὶ πῦρ, δεινῶν ἐπίτασις, καὶ λίθων ἢ κατάλυσις, οὖς ἠνάλωσε σὺν λησταῖς, λιμός τε καὶ λοιμός, τῆ σῆ μετουσίᾳ καὶ χαρᾷ, σῶσον ὑμνεῖν σε εὐσεβῶς, τὸν τῶν Πατέρων Θεόν.

Θεοτοκίον.

Μόνη πέφυκας ἀγνή τοῦ κόσμου γέφυρα, μετάγουσα βροτοὺς πρὸς Θεόν, τοὺς τὸν βίον οὖν, τῇ πρὸς σὲ ἐλπίδι καὶ στοργῇ, τελέσαντας, Μῆτερ

μέ τὴν ἐλπίδα ἀναστάσεως αἰωνίου ζωῆς.

Στίχ. Λησμόνησε γιὰ τοὺς νεκρούς, τὰ σφάλματά τους, καὶ μὴ δείχνεις νεκρὰ τὰ ἀγαθὰ σπλάγχνα σου, Λόγε τοῦ Θεοῦ.

Τίς ψυχές αὐτῶν πού ἀναπαύθηκαν, Κύριε Χριστέ, ἀπὸ πρὶν, κατάταξέ τις στίς κατοικίες τῶν Δικαίων, καὶ ἐλέησέ μας, ὡς ὁ μόνος ἀθάνατος. Ἀμήν.

Ωιδὴ Ζ'.

Ὅταν θά ἔλθεις, Σωτήρα, μαζί μέ τοὺς Ἀγγέλους ἐπάνω στό θρόνο τῆς δόξας σου, γιὰ νά κρίνεις τὴ γῆ, γέμισε τίς ψυχές τῶν δούλων σου μέ τὴ δική σου θεϊκὴ χαρά, γιὰ νά ψάλλουν ἀκατάπαυστα καὶ νά φωνάζουν· Εἶναι ἄξιος δοξολογίας ὁ Θεός τῶν πατέρων μας.

Αὐτούς πού πέθαναν κατασπαραγμένοι ἀπὸ θηρία, καὶ αὐτούς πού κομματίασαν τὰ ψάρια, αὐτούς πού τοὺς κατάπιε σεισμός καὶ λάκκος καὶ γκρεμός, ὅλους ἐλέησέ τους, Σωτήρα, καὶ λύτρωσέ τους ἀπὸ τὴν ἐκεῖ ἀπειλή, ὡς εὐσπλαχνος.

Ὅποιους ἐξόντωσαν μαζί μέ ληστές Ξίφη, μαχαίρι καὶ φωτιά παράταση θλίψεων καὶ κατολισθήσεις λίθων, καὶ πείνα καὶ ἐπιδημία, σῶσε τους μέ τὴ συμμετοχὴ τους στὴ δική σου χαρά, γιὰ νά ὑμνοῦν μέ εὐλάβεια ἐσένα τὸν Θεό τῶν πατέρων.

Θεοτοκίο.

Μόνη ἐσύ, ἀγνή εἶσαι ἀπὸ τὴ φύση σου γέφυρα τοῦ κόσμου, πού μεταφέρει τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τὸν Θεό· Αὐτούς λοιπὸν πού τελείωσαν τὴ ζωὴ τους μέ τὴν

τοῦ Θεοῦ, πάσης ἀνάγκης καὶ Φθορᾶς σῶζε
πρεσβείαις σου.

Καταβασία. Ὁ Εἰρμός.

Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο,
Ἄγγελος τοῖς Ὁσίοις Παισὶ, τοὺς Χαλδαίους δὲ
καταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν Τύραννον
ἔπεισε βοᾶν. Εὐλογητός εἶ, ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων
ἡμῶν.

Ωιδὴ Η'.

Ἄπαντας Δέσποτα βροτούς, παντοίου
τάγματος, οὓς μετέστησας, Σωτήρ, πιστούς σου
βασιλεῖς καὶ ἄρχοντας, ἐθνάρχας γῆς καὶ κριτάς,
λαῶν τε καὶ φυλῶν τοὺς προστάτας, ἐλέησον
οἰκτίρμον καὶ ἀνάπαυσον μόνος, ὅπως σε
ὑμνοῦμεν, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ῥῦσαι πυρὸς τοῦ φοβεροῦ δούλους
φιλάνθρωπε, Ἐκκλησίας σου σεπτῆς, καὶ σῶσον
μοναστῶν συστήματα, ἱερωμένων πληθύν,
χορείας λειτουργῶν σου ἐνθέων, καὶ πάντα τῆς
ἐκεῖσε καταξίωσον δόξης, ὅπως σε ὑμνῶμεν, εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σῶσον ὦ Δέσποτα Χριστέ, σῶσον ἐλέησον,
καὶ ἀνάπαυσον ψυχάς, λαούς σου τοὺς πιστῶς
τελέσαντας, τρόμῳ παντὶ τὴν ζωὴν ἐν τόπῳ, καὶ
ἐν χώρᾳ παντοῖα, καὶ ῥῦσαι τῆς γεέννης καὶ
πικρίας βασάνων, ὅπως σε ὑμνῶμεν, εἰς πάντα
τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

ἐλπίδα καὶ τὴ στοργὴ πρὸς ἐσένα, Μητέρα τοῦ Θεοῦ,
σῶζε τους μέ τίς πρεσβείες σου ἀπὸ κάθε ἀνάγκη καὶ
φθορά.

Καταβασία. Ὁ Εἰρμός.

Ὁ Ἄγγελος ἔκαμε δροσοβόλο τό καμίνι γιὰ τοὺς
εὐσεβεῖς νέους· Κατακαίοντας ὁμως τοὺς Βαβυλωνίους
τό πρόσταγμα τοῦ Θεοῦ, ἔπεισε τὸν τύραννο νὰ φωνά-
ζει· Εἶσαι δοξασμένος, Θεέ τῶν πατέρων μας.

Ωιδὴ Η'.

Ὅλους, Κύριε, τοὺς θνητούς ἀπὸ κάθε τάξη, τοὺς
ὁποίους μετέθεσες, Σωτήρα, τοὺς πιστούς σου βασιλεῖς
καὶ ἄρχοντες, τοὺς ἀρχηγούς ἐθνῶν τῆς γῆς καὶ κριτές,
τοὺς προϊσταμένους καὶ τῶν λαῶν καὶ τῶν φυλῶν,
ἐλέησέ τους, εὐσπλαχνε, καὶ ἀνάπαυσέ τους ὁ ἴδιος, γιὰ
νά σέ ὑμνοῦμε σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Λύτρωσε ἀπὸ τῆ φοβερῆ φωτιά, φιλάνθρωπε, τοὺς
δούλους σου, τὰ μέλη τῆς σεβάσμιας Ἐκκλησίας, καὶ
σῶσε τίς ομάδες τῶν Μοναχῶν, τό πλῆθος τῶν
ἱερωμένων, τοὺς ὁμίλους τῶν ἁγίων Λειτουργῶν σου,
καὶ ὅλους κάνε τους ἀξιούς γιὰ τὴν ἐκεῖ δόξα.

Σῶσε, Κύριε Χριστέ, σῶσε, ἐλέησε καὶ ἀνάπαυσε τίς
ψυχές· τοὺς λαούς σου, οἱ ὅποιοι μέ πίστη ἐτελείωσαν
μέ κάθε εὐλάβεια τὴ ζωὴ τους σέ τόπο καὶ χώρα κάθε
εἴδους, καὶ λύτρωσέ τους ἀπὸ τὴν κόλαση καὶ τὰ πικρὰ
βάσανα.

Θεοτοκίον.

Ἐλυσας μόνη τὴν ἀράν, Παρθένε ἄχραντε,
τὴν τῆς Εὐας ἀληθῶς, ζωὴν δὲ τοῖς ἐν γῆ
ἐπήγασας· διὸ πρεσβείαις ταῖς σαῖς, τοὺς βίου τοῦ
προσκαίρου λυθέντας, ζωῆς τῆς αἰωνίου,
καταξίωσον πάντας, ὅπως σε ὑμνῶμεν, εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Ὁ Εἰρμός.

«Ἐκστηθι φρίττων οὐρανέ, καὶ
σαλευθήτωσαν τὰ θεμέλια τῆς γῆς· ἰδοὺ γὰρ ἐν
νεκροῖς λογίζεται, ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν, καὶ τάφῳ
σμικρῷ ξενοδοχεῖται, ὃν παῖδες εὐλογοεῖτε, ἱερεῖς
ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας».

Τιμιωτέρα. (Σελ. 25).

Ωιδὴ Θ'.

Νῦν ἐλεῆμον στίφη, δυσωπεῖ σε Ἀγγέλων,
σὺν Χερουβίμ τε, θεῖα Σεραφίμ καθικετεύει,
Ἐξουσίαι, θρόνοι καὶ Ἀρχαὶ καὶ Δυνάμεις τε σὺν
Ἀρχαγγέλοις, καὶ Κυριότητές σε αἰτοῦσι κραταιέ,
ὅπως ψυχὰς ἀπάσας οἰκτείρης, ἅς περ
μετέστησας.

Ἴδου οἱ δῆμοι, σὲ τῶν Προφητῶν ἐξαιτοῦνται,
τῶν Αποστόλων δέονται χοροί, σὺν Πατριάρχαις,
στίφη τε Μαρτύρων, σὺν Ὁσίων πλήθουσιν
εὐπαρακλήτως, ἀναβοῶσι· Σῶσον φιλάνθρωπε
ψυχὰς, πάντων τῶν ἐπὶ γῆς τεθνεώτων, εὐσεβῶν
δούλων σου.

Οἶδας τὰ πάντα, βλέπεις, καθορᾶς καὶ

Ἐλυσες μόνη σου, Παρθένε ἀγνή, τὴν κατάρα τῆς
Εὐας ἀληθινά, καὶ πήγασες ζωὴ σ' αὐτούς πού εἶναι στή
γῆ· Γι' αὐτό μέ τις δικές σου πρεσβεῖες, αὐτούς πού
ἔφυγαν ἀπὸ τὴν πρόσκαιρη ζωὴ, κάνε τους ὅλους
ἀξίους τῆς αἰωνίας ζωῆς, γιὰ νά σέ ὑμνοῦμε σέ ὅλους
τούς αἰῶνες.

Καταβασία. Ὁ Εἰρμός.

Μεῖνε ἐκπληκτος ἀπὸ φρίκη, οὐρανέ, καὶ ἄς
σαλευθοῦν τὰ θεμέλια τῆς γῆς· Διότι νά, αὐτός πού
κατοικεῖ στὰ ὑψιστα (στά ἐπουράνια), συγκαταλέγεται
μεταξύ τῶν νεκρῶν, καὶ φιλοξενεῖται ὡς ξένος σέ μικρὸ
τάφο· Αὐτόν, νέοι, δοξολογοεῖτε, ἱερεῖς, ἀνυμνεῖτε, λαέ
ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Τιμιωτέρα. (Σελ. 25).

Ωιδὴ Θ'.

Τώρα, εὐσπλαχνε, σέ παρακαλοῦν τὰ πλήθη τῶν
Ἀγγέλων, καὶ μαζί μέ τὰ Χερουβίμ σέ ἰκετεύουν τὰ θεϊ-
κά Σεραφίμ, Ἐξουσίες, Θρόνοι, καὶ Ἀρχές, καὶ Δυνάμεις
μαζί μέ τοὺς Ἀρχαγγέλους καὶ οἱ Κυριότητες (τά ἐννέα
ἀγγελικά τάγματα), ζητοῦν ἀπὸ σένα, παντοδύναμε, νά
εὐσπλαχνισθεῖς ὅλες τις ψυχές πού μετέθεσες (ἀπὸ τῆ
γῆ στόν οὐρανό).

Νά, τὰ πλήθη τῶν Προφητῶν σου ζητοῦν, οἱ ὄμιλοι
τῶν Αποστόλων δέονται μαζί μέ τοὺς Πατριάρχες, καὶ
τάγματα Μαρτύρων μαζί μέ πλήθη Ὁσίων, μέ θερμές
παρακλήσεις φωνάζουν· Σῶσε, φιλάνθρωπε, τίς ψυχές
ὄλων τῶν δούλων σου, πού πέθαναν ἐπάνω στή γῆ.

Γνωρίζεις τὰ πάντα, βλέπεις, παρατηρεῖς καὶ γνωρίζεις

γινώσκεις, βροτῶν τὰ πλήθη, καὶ τὸ τῆς ζωῆς ἐκάστου πέρας, πᾶσι δίδου τὴν τῶν ἐγκλημάτων λύτρωσιν, καὶ Παραδείσου τῆς καλλονῆς ἀξίωσον πάντας ὡς Θεός, μόνε, οὐς ἐξελέξω οἰκτίρμον, πιστοὺς οἰκέτας σου.

Θεοτοκίον.

Ἵπεραγία Δέσποινα, τοῦ κόσμου Παρθένε, σὺ πάντων σκέπη, ζώντων καὶ θανόντων χρηματίζεις, καὶ γαλήνη, δόξα καὶ τρυφή, καὶ ἄνεσις τῶν σέ προστάτιν, καὶ βοηθόν, καὶ ῥύστην πλουτούντων ἀγαθή· ὅθεν αὐτοὺς διάσωσον, πάντας ταῖς ἰκεσίαις σου.

Καταβασία. Ὁ Εἰρμός.

«Ἄπορεῖ πᾶσα γλῶσσα, εὐφημεῖν πρὸς ἀξίαν, ἱλιγγιᾷ δὲ νοῦς καὶ ὑπερκόσμιος, ὕμνεῖν σε Θεοτόκε· ὁμως ἀγαθὴ ὑπάρχουσα, τὴν πίστιν δέχου· καὶ γὰρ τὸν πόθον οἶδας τὸν ἔνθεον ὑμῶν· σὺ γὰρ Χριστιανῶν εἶ προστάτις, σὲ μεγαλύνομεν».

Μικρὰ Συναπτὴ. (Σελ. 17).

Ἐκφώνησις.

Ὅτι σὲ αἰνοῦσι... (Σελ. 26).

Ἐξαποστειλάρια.

Μνήμην τελούντες πάντων, τῶν κοιμηθέντων ἐν Χριστῷ, καὶ τελευταίας ἡμέρας, μνήμην ποιήσωμεν πιστοί, ὑπὲρ ἡμῶν τε κακείνων, Χριστὸν ἀεὶ δυσωποῦντες.

Θεοτοκίον.

Ὁ γλυκασμὸς τῶν Ἀγγέλων, τῶν θλιβομένων

ζεις τὰ πλήθη τῶν ἀνθρώπων καὶ τὸ τέλος τῆς ζωῆς τοῦ καθενός· Δίνε σέ ὅλους ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὰ ἀμαρτήματά τους, καὶ κάνε ἀξιούς τῆς ὠραιότητος τοῦ παραδείσου, ὡς Θεός ὅλους τοὺς πιστοὺς δούλους σου πού διάλεξες, μόνε εὐσπλαχνε.

Θεοτοκίον.

Ἵπεραγία Κυρία τοῦ Κόσμου, Παρθένε, ἐσύ εἶσαι σκέπη ὅλων τῶν ζωντανῶν καὶ τῶν νεκρῶν, καὶ γαλήνη καὶ δόξα καὶ ἀπόλαυση καὶ ἄνεση, ἐκείνων πού σέ κατέχουν ὡς πλοῦτο, προστάτιδα καὶ βοηθὸ καὶ ἐλευθερώτρια, ἀγαθή· Γι' αὐτό σῶσε ὅλους αὐτοὺς μὲ τίς ἰκεσίες σου.

Καταβασία. Ὁ Εἰρμός.

Βρίσκεται σὲ ἀδυναμία κάθε γλῶσσα, νά σέ ἐγκωμιάσει ἐπάξια· Αἰσθάνεται ἱλιγγο κάθε νοῦς ἀκόμη καὶ ὑπερκόσμιος (ἀγγελικός), νά σέ ὕμνεῖ, Θεοτόκε· Ὅμως ἐπειδὴ εἶσαι ἀγαθὴ, δέχου τὴν πίστη μας· Διότι γνωρίζεις τὸ θεϊκὸ πόθο μας· Ἐσύ εἶσαι προστάτιδα τῶν χριστιανῶν· Ἐσένα μεγαλύνουμε.

Μικρὴ Συναπτὴ. (Σελ. 17).

Ἐκφώνησις.

Ὅτι σὲ αἰνοῦσι... (Σελ. 26).

Ἐξαποστειλάρια.

Ἐκτελώντας τὴ μνήμη ὅλων πού πέθαναν κάτω ἀπὸ τὴ χάρη τοῦ Χριστοῦ, ἅς φέρουμε στή μνήμη μας, πιστοί, καὶ τὴν τελευταία ἡμέρα τῆς ζωῆς μας παρακαλώντας πάντοτε τὸν Χριστὸ καὶ γιὰ μᾶς καὶ γιὰ ἐκείνους.

Θεοτοκίον.

Ἐσύ πού εἶσαι ἡ γλυκύτητα τῶν Ἀγγέλων, ἡ χαρὰ

ἡ χαρά, Χριστιανῶν ἢ προστάτις, Παρθένη Μήτηρ Κυρίου, ἀντιλαβοῦ μου καὶ ῥῦσαι, τῶν αἰώνιων βασάνων.

Αἶνοι. Στίχοι. (Σελ. 27-28).

Τροπάρια.

Φοβερόν τὸ τέλος τὸ τοῦ θανάτου, καὶ φρικτὴ ἡ κρίσις ἢ τοῦ Δεσπότη· τὸ πῦρ γὰρ τὸ ἄσβεστον ηὐτρεπίσται ἐκεῖσε, σκώληξ ἀκοίμητος κολάζων, καὶ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων, σκότος ἐξώτερον ὑπάρχει, καὶ αἰωνία δίκη· διὸ κράξωμεν πρὸς τὸν Σωτῆρα· Οὐς ἐξελέξω ἐκ τῶν προσκαιρῶν ἀνάπαυσον, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Πάντες οἱ τῷ βίῳ προστετηκότες, δεῦτε ἐν τοῖς τάφοις ἐξεστηκότες, ἐγκύψατε, ἴδετε τοῦ κόσμου τὴν ἀπάτην, ποῦ νῦν τοῦ σώματος τὸ κάλλος, καὶ ἡ δόξα τοῦ πλούτου; ποῦ δὲ ἡ ἔπαρσις τοῦ βίου; ὄντως μάταια πάντα· διὸ κράξωμεν πρὸς τὸν Σωτῆρα· Οὐς ἐξελέξω ἐκ τῶν προσκαιρῶν ἀνάπαυσον, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Νῦν ἐπὶ τὸν τάφον ὁ ἐπὶ θρόνου, νῦν ὁ ἐν πορφύρᾳ φθορὰν ὑπέδν· οὐκ ἔτι ἐν θρόνῳ γάρ, ἀλλ' ἐν μνήματι κεῖται, ἴδε, ἐξέλιπε, τὸ βασιλείον κράτος, ἴδε, ὡς ὄναρ, τῶν ἀνθρώπων, παροδεύει ὁ βίος· διὸ κράξωμεν πρὸς τὸν Σωτῆρα· Οὐς ἐξελέξω ἀνάπαυσον, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Πάντας τοὺς ἐνθένδε μετατεθέντας, ἐπὶ

τῶν θλιβομένων, ἢ προστάτιδα τῶν χριστιανῶν, Παρθένη Μητέρα τοῦ Κυρίου, βοήθησέ με καὶ λύτρωσέ με ἀπὸ τὰ αἰώνια βάσανα.

Αἶνοι. Στίχοι. (Σελ. 27-28).

Τροπάρια.

Εἶναι φοβερό τὸ τέλος τοῦ θανάτου καὶ φρικτὴ ἡ δικαστικὴ ἀπόφασις τοῦ Κυρίου· Διότι γιὰ ἐκεῖ ἔχει ἐτοιμαθεῖ ἡ ἄσβεστη φωτιά· Ὑπάρχει σκουλήκι ἀκοίμητο πού κολάζει, καὶ τρίξιμο δοντιῶν, τὸ πιὸ ἀπόμακρο σκοτάδι καὶ αἰωνία καταδίκη· Γι' αὐτὸ ἄς φωνάξουμε πρὸς τὸ Σωτῆρα· Αὐτοὺς πού διάλεξες ἀπὸ τὴν πρόσκαιρη ζωὴ, ἀνάπαυσέ τους πρὸς χάρη τοῦ μεγάλου ἐλέους σου.

Ὅλοι οἱ προσκολλημένοι στὴ ζωὴ ἐλάτε στοὺς τάφους ἐκστατικοί, σκύψετε, δεῖτε τὴν ἀπάτη τοῦ κόσμου· Ποῦ εἶναι τώρα τὸ κάλλος τοῦ σώματος καὶ ἡ δόξα τοῦ πλούτου; Καὶ ποῦ εἶναι ἡ ὑπερηφάνεια τῆς ζωῆς; Ἀληθινὰ ὅλα εἶναι μάταια· Γι' αὐτὸ ἄς φωνάξουμε πρὸς τὸ Σωτῆρα· Αὐτοὺς πού διάλεξες ἀπὸ τὴν πρόσκαιρη ζωὴ, ἀνάπαυσέ τους πρὸς χάρη τοῦ μεγάλου ἐλέους σου.

Τώρα αὐτὸς πού ἦταν σὲ θρόνο, εἶναι στὸν τάφο, αὐτὸς πού φοροῦσε πορφύρα, ντύθηκε τὴ φθορά· Γιατί δέν εἶναι πλέον σὲ θρόνο, ἀλλὰ κοίτεται σὲ μνήμα· Δές, χάθηκε ἡ βασιλικὴ δύναμις· δές, ὡς ὄνειρο προσπερνᾷ ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων· Γι' αὐτὸ ἄς φωνάξουμε πρὸς τὸν Σωτῆρα· Αὐτοὺς πού διάλεξες ἀπὸ τὴν πρόσκαιρη ζωὴ, ἀνάπαυσέ τους πρὸς χάρη τοῦ μεγάλου ἐλέους σου.

Ὅλους πού μετατέθηκαν ἀπὸ ἐδῶ μέ τὴν ἐλπίδα τῆς

αἰωνίου ζωῆς ἐλπίδι, καὶ βίον ἀλλάξαντας παντοίῳ, Σῶτερ, τρόπῳ, πᾶσαν κατάστασιν καὶ γένος, καὶ πᾶσαν ἡλικίαν, ἄνδρας ὁμοῦ τε καὶ γυναῖκας, καὶ ἀρτίτοκα βρέφη, ὡς φιλάνθρωπος, ἐν κόλποις τάξον, τοῦ Ἀβραάμ τε καὶ ἐν τόποις ἀνέσεως, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Δόξα...

Ὡς ἄνθος μαραίνεται καὶ ὡς ὄναρ παρέρχεται, καὶ διαλύεται πᾶς ἄνθρωπος, πάλιν δὲ ἠχούσης τῆς σάλπιγγος, νεκροὶ ὡς ἐν συσσεισμῶ πάντες ἀναστήσονται, πρὸς τὴν σὴν ὑπάντησιν Χριστέ ὁ Θεός, τότε Δέσποτα, οὐς μετέστησας ἐξ ἡμῶν, ἐν ταῖς τῶν Ἁγίων σου κατάταξον σκηναῖς τὰ τούτων ἐγκλήματα παριδῶν ἀγαθέ.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν ὁ ἐν σοφίᾳ δημιουργήσας τὸ πᾶν, ὁ καὶ τοὺς Προφήτας ἐξαποστείλας ἡμῖν προφητεῦσαί σου τὴν παρουσίαν, καὶ Ἀποστόλους κηρῦξαι σου τὰ μεγαλεῖα· καὶ οἱ μὲν, προεφήτευον τὴν ἔλευσίν σου, οἱ δέ, τῷ βαπτίσματι ἐφώτισαν τὰ ἔθνη, Μάρτυρες δὲ ἔτυχον δόξης ἐκ τούτων, καὶ πρεσβεύουσιν ἐκτενῶς σοι τῷ Δεσπότη, σὺν τῇ τεκούσῃ σε Μητρί. Ἀνάπαυσον ὁ Θεὸς ψυχάς, ἃς προσελάβου, καὶ ἡμᾶς καταξίωσον τῆς βασιλείας σου, ὁ Σταυρὸν ὑπομείνας δι' ἐμὲ τὸν κατάκριτον, ὁ λυτρωτὴς μου καὶ Θεός.

«Σοὶ δόξα πρέπει...».

αἰωνίου ζωῆς, καὶ ἔφυγαν ἀπὸ τῆ ζωῆ, Σωτήρα, μέ κάθε τρόπο, κάθε κατάσταση καὶ γένος, καὶ κάθε ἡλικία, καὶ ἄνδρες μαζί καὶ γυναῖκες, καὶ νεογέννητα βρέφη, κατάταξέ τους, ὡς φιλάνθρωπος, στίς ἀγκάλες τοῦ Ἀβραάμ, καὶ σέ τόπους ἀναπαύσεως πρὸς χάρη τοῦ μεγάλου ἐλέους σου.

Δόξα ...

Ὡς ἄνθος μαραίνεται, καὶ ὡς ὄνειρο προσπενᾷ καὶ διαλύεται κάθε ἄνθρωπος· Ἀλλά πάλι μέ τὸν ἦχο τῆς σάλπιγγας ὅλοι οἱ νεκροὶ θά ἀναστηθοῦν ὅπως σέ σεισμό, γιὰ νὰ συναντηθοῦν μαζί σου, Χριστέ Θεέ μας. Τότε, Κύριε, αὐτοὺς πού μετέθεσες ἀπὸ μᾶς, κατάταξέ τους στίς κατοικίες τῶν Ἁγίων σου, παραβλέποντας, Ἀγαθέ, τὰ ἐγκλήματά τους.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ἐσύ εἶσαι ὁ Θεός μας, ὁ ὁποῖος μέ σοφία δημιούργησες τὸ πᾶν, ὁ ὁποῖος μᾶς ἔστειλες καὶ τοὺς Προφήτες, γιὰ νὰ μᾶς προφητέψουν τὴν παρουσία σου, καὶ τοὺς Ἀποστόλους, γιὰ νὰ κηρῦξουν τὰ μεγαλεῖα σου· Καὶ οἱ Προφῆτες προφήτευαν τὸν ἐρχομό σου, καὶ οἱ Ἀπόστολοι μέ τὸ Βάπτισμα φώτισαν τὰ ἔθνη· Καὶ οἱ Μάρτυρες βρῆκαν δόξα ἀπ' αὐτοὺς καὶ πρεσβεύουν διαρκῶς σ' ἐσένα τὸν Κύριο μαζί μέ τὴ Μητέρα πού σ' ἐγέννησε· Ἀνάπαυσε, Θεέ μας, τίς ψυχές πού παρέλαβες, καὶ ἐμᾶς κάνε μας ἀξίους τῆς Βασιλείας σου, Ἐσύ πού ὑπέμεινες Σταυρό γιὰ μένα τὸν ἄξιο καταδίκης, Ἐσύ ὁ λυτρωτὴς μου καὶ Θεός.

«Σοὶ δόξα πρέπει...».

<p>(Συλλειτουργικόν. Σελ. 48-50). Πληρωτικά. Κεφαλοκλισία. (Σελ. 43-44). Απόστιχα. Ἐχων ἀκατάληπτον, τὴν εἰς ἡμᾶς εὐσπλαχνίαν, καὶ πηγὴν ἀκένωτον, θεϊκῆς χρηστότητος πολυέλεε, τοὺς πρὸς σὲ Δέσποτα, μεταβεβηκότας, ἐν γῆ ζώντων κατασκήνωσον, εἰς τὰ σκηνώματα, τὰ ἀγαπητὰ καὶ ποθούμενα, κατάσχεσιν δωρούμενος, τὴν διηνεκῶς διαμένουσαν· σὺ γὰρ ὑπὲρ πάντων, ἐξέχεας τὸ αἷμά σου, Χριστέ, καὶ ζωηφόρῳ τιμήματι, κόσμον ἐξηγόρασας. Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου Κύριε. Νέκρωσιν ὑπέμεινας, ζωοποιὸν ἐκουσίως, καὶ ζωὴν ἐπήγασας, καὶ τρυφὴν ἄϊδιον, πιστοῖς δέδωκας, θεϊκῆ Δέσποτα, εὐσπλαχνία μόνε, πανοικτίρμον ἀναμάρτητε, ἐν ἧ δεόμεθα, τοὺς κεκοιμημένους κατάταξον, ἐλπίδι ἀναστάσεως, λύσιν τῶν πταισμάτων δωρούμενος, ἵνα διὰ πάντων ὑμνήταί σου τὸ ὄνομα Χριστέ, καὶ σεσωσμένοι δοξάζωμεν, τὴν φιλανθρωπίαν σου. Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν, ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθήσονται. Ζώντων κυριεύοντα, θεαρχικῆ ἐξουσία, καὶ νεκρῶν δεσπόζοντα, σὲ Χριστέ γινώσκοντες ἵκετεύομεν, τοὺς πιστοὺς δούλους σου, τοὺς πρὸς σὲ τὸν μόνον, εὐεργέτην ἐκδημήσαντας, αὐτὸς ἀνάπαυσον, σὺν τοῖς ἐκλεκτοῖς σου φιλάνθρωπε,</p>		<p>(Συλλειτουργικό. (Σελ. 48-50). Πληρωτικά. Κεφαλοκλισία. (Σελ. 43-44). Απόστιχα. Ἐχοντας ἀκατανόητη τὴν εὐσπλαχνία πρὸς ἐμᾶς, καὶ πηγὴ ἀνεξάντλητη θεϊκῆς ἀγαθότητας, Πολυέλεε, αὐτοὺς πού ἔχουν μεταβεῖ σ' ἐσένα, Κύριε, ἐγκατάστησέ τους στή γῆ τῶν ζωντανῶν, στίς κατοικίες τίς ἀγαπημένες καὶ ποθούμενες, δωρίζοντάς τους κτῆμα πού παραμένει διαρκῶς· Διότι ἐσύ ἔχυσες τό αἷμα σου, Χριστέ, γιά ὅλους, καὶ μέ αὐτό, ὡς ζωοπάροχο τίμημα (πληρωμή) ἐξαγόρασες τόν κόσμο. Στίχ. Εἶναι μακάριοι αὐτοὶ τοὺς ὁποίους διάλεξες κι ἐπῆρες κοντά σου, Κύριε. Ἐπέμεινες θεληματικά νέκρωση πού δίνει ζωή, καὶ πήγασες ζωή, καὶ ἔδωσες στοὺς πιστοὺς ἀπόλαυση αἰώνια, Κύριε, μέ θεϊκὴ εὐσπλαχνία, μόνε πολυεύσπλα- χνε, ἀναμάρτητε, στήν ὁποία, παρακαλοῦμε, κατάταξε, αὐτοὺς πού πέθαναν μέ τὴν ἐλπίδα τῆς ἀναστάσεως δωρίζοντάς τους συγχώρηση τῶν σφαλμάτων, ὥστε μέ ὅλους νά ὑμνεῖται τό ὄνομά σου, Χριστέ, καὶ σωσμένοι νά δοξάζουμε τὴ φιλανθρωπία σου. Στίχ. Οἱ ψυχές τους θά εἶναι ἐγκατεστημένες μέσα σέ πλούσια ἀγαθά. Ἀναγνωρίζοντάς σε, Χριστέ, ἐξουσιαστή τῶν ζωντανῶν μέ θεϊκὴ ἐξουσία, καὶ κυρίαρχο τῶν νεκρῶν, σέ ἵκετεύουμε· Τοὺς πιστοὺς δούλους σου, οἱ ὁποῖοι ἔχουν φύγει πρὸς ἐσένα τόν μόνο εὐεργέτη, Ἐσύ ὁ ἴδιος ἀνάπαυσέ τους μαζί μέ τοὺς ἐκλεκτοὺς σου, Φιλάνθρω-</p>
--	--	--

ἐν τόπῳ ἀναψύξεως, ἐν ταῖς τῶν Ἁγίων
λαμπρότησι, θελητῆς ἐλέους· ὑπάρχεις γὰρ καὶ
σώζεις ὡς Θεός, οὐς κατ' εἰκόνα σου ἔπλασας,
μόνε πολυέλεε.

Δόξα...

Ἄλγος τῷ Ἀδὰμ ἐχρημάτισεν, ἢ τοῦ ξύλου
ἀπόγευσις, πάλαι ἐν Ἑδέμ, ὅτε ὄφρις ἰὸν
ἐξηρεύσατο· δι' αὐτοῦ γὰρ εἰσηλθεν ὁ θάνατος,
παγγενῆ κατεσθίων τὸν ἄνθρωπον· ἀλλ' ἐλθὼν ὁ
Δεσπότης, καθεῖλε τὸν δράκοντα, καὶ ἀνάπαυσιν
ἡμῖν ἐδώρησατο. Πρὸς αὐτὸν οὖν βοήσωμεν·
Φεῖσαι Σωτήρ, καὶ οὐς προσελάβου, μετὰ τῶν
ἐκλεκτῶν σου ἀνάπαυσον.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἵψθης ἐνδιαίτημα, θεοπρεπὲς Παναγία, καὶ
Θεὸν ἐχώρησας, καὶ Θεὸν ἐγέννησας ἀπειρογάμη·
καὶ βροτοῖς ὀρώμενον, ἐν δυσὶν οὐσίαις, ἐν μιᾷ δὲ
ὑποστάσει ἀγνή, αὐτὸν δυσώπησον, τὸν
μονογενῆ καὶ πρωτότοκον, τὸν σὲ παρθένον
ἄμωμον καὶ μετὰ τὸν τόκον φυλάξαντα, ψυχὰς
ἀναπαῦσαι, τῶν πίστει κοιμηθέντων ἐν φωτί, ἐν
ἀκηράτῳ φαιδρότητι, καὶ μακαριότητι.

Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ, καὶ
ψάλλειν τῷ ὀνόματί σου, Ὑψιστε, τοῦ
ἀναγγέλλειν τὸ πρωῒ τὸ ἔλεός σου, καὶ τὴν
ἀλήθειάν σου κατὰ νύκτα.

Τρισάγιον. (Σελ. 1-2).

Ἀπολυτίκια.

Ὁ βάθει σοφίας φιλανθρώπως πάντα

πε, σὲ τόπο ἀναψυχῆς, μέσα στὶς λαμπρότητες τῶν
Ἁγίων σου· Ἐπειδὴ εἶσαι θελητῆς τοῦ ἐλέους (ἐλεήμων)
καὶ σώζεις ὡς Θεός, αὐτούς πού ἔπλασες «κατ' εἰκόνα
σου», μόνε πολυέλεε.

Δόξα ...

Γιὰ τὸν Ἀδὰμ ἔγινε αἰτία πόνου, τὸ ὅτι γεύθηκε τὸν
καρπὸ παλαιά, στὸν παράδεισο, ὅταν τὸ φίδι (ὁ διάβο-
λος) ἔβγαλε δηλητήριο, ὡς ἐμετό· Διότι μὲ αὐτὸ εἰσηλθε
ὁ θάνατος κατρώγοντας τὸν ἄνθρωπο μὲ ὅλο τὸ γένος
του· Ἀλλὰ ἀφοῦ ἦλθε ὁ Κύριος, κατάργησε τὸν δράκον-
τα καὶ μᾶς δώρισε ἀνάπαυση. Πρὸς αὐτὸν λοιπὸν ἄς
φωνάξουμε· Λυπήσου, Σωτήρα, καὶ ἀνάπαυσε μαζί μὲ
τούς ἐκλεκτούς σου, αὐτούς πού πήρες κοντά σου

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίο.

Φάνηκες κατοικία καθὼς ἔπρεπε στὸν Θεό, Παναγί-
α, καὶ χώρεσες τὸν Θεό, καὶ γέννησες τὸν Θεό, ἄπειρη
ἀπὸ γάμο, ὁ ὁποῖος καὶ φαίνεται στοὺς ἀνθρώπους μὲ
δύο οὐσίες, ἀλλὰ ἓνα πρόσωπο, ἀγνή· Αὐτὸν ἰκέτευε,
τὸν μονογενῆ καὶ πρωτότοκό σου ὁ ὁποῖος σὲ φύλαξε
Παρθένο ἀμόλυντη καὶ μετὰ τὴν γέννηση, νὰ ἀναπαύσει
τίς ψυχές αὐτῶν πού πέθαναν, μέσα στό φῶς, μέσα σὲ
καθαρή φαιδρότητα (χαρά), καὶ μακαριότητα.

Εἶναι ὠραῖο νὰ δοξολογοῦμε τὸν Κύριο καὶ νὰ
ψάλλουμε πρὸς τιμὴν τοῦ ὀνόματός σου, Ὑψιστε, νὰ
ἀναγγέλλουμε τὸ πρωῒ τὸ ἔλεός σου καὶ τὴν ἀλήθειά
σου κάθε νύχτα.

Τρισάγιον. ((Σελ. 1-2).

Ἀπολυτίκιο.

Ἐσύ πού οἰκονομεῖς τὰ πάντα μὲ βαθιὰ σοφία, καὶ

οικονομῶν, καὶ τὸ συμφέρον πᾶσιν ἀπονέμων,
μόνε Δημιουργέ, ἀνάπαυσον Κύριε τὰς ψυχὰς
τῶν δούλων σου· ἐν σοὶ γὰρ τὴν ἐλπίδα ἀνέθεντο,
τῷ ποιητῇ καὶ πλάσῃ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Δόξα...

Ἐν σοὶ γὰρ τὴν ἐλπίδα ἀνέθεντο, τῷ ποιητῇ
καὶ πλάσῃ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Καὶ νῦν...

Σὲ καὶ τεῖχος καὶ λιμένα ἔχομεν, καὶ πρέσβιν
εὐπρόσδεκτον, πρὸς, ὃν ἔτεκες Θεόν, Θεοτόκε
ἀνύμφευτε, τῶν πιστῶν ἢ σωτηρία.

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τυπικά. Μακαρισμοί.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 51-52-53).

Ἀντίφωνα.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 53-54,-56).

Ἀπολυτίκια.

«Ὁ βάθει σοφίας...». (Ὡς ἀνωτέρω).

Τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ.

Κοντάκιον.

Μετὰ τῶν Ἁγίων ἀνάπαυσον, Χριστέ, τὰς ψυ-
χὰς τῶν δούλων σου, ἔνθα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύ-
πη, οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος.

Ἀναγνώσματα.

Ἀπόστολος.

Πρὸς Θεσσαλονικεῖς Α'. (Δ'. 13-17).

Ἀδελφοί, οὐ θέλω ὑμᾶς ἀγνοεῖν περὶ τῶν
κεκοιμημένων, ἵνα μὴ λυπῆσθε, καθὼς καὶ οἱ
λοιποὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα. Εἰ γὰρ πιστεύομεν

προσφέρεις σέ ὅλους τὸ συμφέρον, μόνε Δημιουργέ,
ἀνάπαυσε, Κύριε, τίς ψυχές τῶν δούλων σου· Διότι
ἐμπιστεύθηκαν τὴν ἐλπίδα τοὺς σ' ἐσένα, τὸν Ποιητῇ
καὶ Πλάσῃ καὶ Θεό μας.

Δόξα ...

Διότι ἐμπιστεύθηκαν τὴν ἐλπίδα τοὺς σ' ἐσένα, τὸν
Ποιητῇ καὶ Πλάσῃ καὶ Θεό μας.

Καὶ νῦν ...

Ἐσένα ἔχομε καὶ τεῖχος καὶ λιμάνι καὶ πρεσβευτῇ
εὐπρόσδεκτο πρὸς τὸν Θεό πού γέννησες, Θεοτόκε
ἀνύμφευτη, ἢ σωτηρία τῶν πιστῶν.

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τυπικά. Μακαρισμοί.

(Συλλειτουργικό. (Σελ. 51-52-53).

Ἀντίφωνα.

(Συλλειτουργικό. (Σελ. . 53-54,-56).

Ἀπολυτίκια.

«Ὁ βάθει σοφίας...». (Ὅπως παραπάνω).

Τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ.

Κοντάκιο.

Μαζί μέ τοὺς Ἁγίους ἀνάπαυσε, Χριστέ, τίς ψυχές
τῶν δούλων σου, ἐκεῖ πού δέν ὑπάρχει πόνος οὔτε λύπη
οὔτε στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελείωτη (αἰώνια).

Ἀναγνώσματα.

Ἀπόστολος.

Πρὸς Θεσσαλονικεῖς Α'. Ἐπιστολή. (Δ'. 13-17).

Ἀδελφοί, δέν θέλω ἐσεῖς νά ἔχετε ἄγνοια σχετικά μέ
τοὺς νεκρούς, γιά νά μὴ λυπᾶσθε, ὅπως οἱ ὑπόλοιποι,
πού δέν ἔχουν ἐλπίδα. Διότι, ἂν πιστεύομε ὅτι ὁ Ἰησοῦς

ὅτι Ἰησοῦς ἀπέθανε καὶ ἀνέστη, οὕτω καὶ ὁ Θεὸς τοὺς κοιμηθέντας διὰ τοῦ Ἰησοῦ ἄξει σὺν αὐτῶ. Τοῦτο γὰρ ὑμῖν λέγομεν ἐν λόγῳ Κυρίου, ὅτι ἡμεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι, εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου, οὐ μὴ φθάσωμεν τοὺς κοιμηθέντας· ὅτι αὐτὸς ὁ Κύριος ἐν κελεύσματι, ἐν φωνῇ Ἀρχαγγέλου, καὶ ἐν σάλπιγγι Θεοῦ, καταβήσεται ἀπ' οὐρανοῦ, καὶ οἱ νεκροὶ ἐν Χριστῶ ἀναστήσονται πρῶτον· ἔπειτα ἡμεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι, ἅμα σὺν αὐτοῖς ἀρπαγησόμεθα ἐν νεφέλαις, εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς ἀέρα, καὶ οὕτω πάντοτε σὺν Κυρίῳ ἐσόμεθα.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Ἰωάννην. (ΚΑ'.15-25).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐφάνερωσεν ἑαυτὸν ὁ Ἰησοῦς τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν, καὶ λέγει τῷ Σίμωνι Πέτρῳ· Σίμων Ἰωνᾶ, ἀγαπᾶς με πλεῖον τούτων; Λέγει αὐτῷ· Ναὶ Κύριε, σὺ οἶδας ὅτι φιλῶ σε. Λέγει αὐτῷ· Βόσκει τὰ ἀρνία μου. Λέγει αὐτῷ πάλιν δεύτερον· Σίμων Ἰωνᾶ ἀγαπᾶς με; Λέγει αὐτῷ· Ναί, Κύριε, σὺ οἶδας ὅτι φιλῶ σε. Λέγει αὐτῷ· Ποίμαινε τὰ πρόβατά μου. Λέγει αὐτῷ τὸ τρίτον· Σίμων Ἰωνᾶ, φιλεῖς με; ἐλυπήθη ὁ Πέτρος, ὅτι εἶπεν αὐτῷ τὸ τρίτον, φιλεῖς με; Καὶ εἶπεν αὐτῷ· Κύριε, σὺ πάντα οἶδας, σὺ γινώσκεις ὅτι φιλῶ σε. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς. Βόσκει τὰ πρόβατά μου. Ἀμὴν ἀμὴν λέγω σοι, ὅτε ἤς νεώτερος, ἐζώννυες σεαυτὸν, καὶ περιεπάτεις

πέθανε καὶ ἀναστήθηκε, (πρέπει νὰ πιστεύουμε ὅτι) ἔτσι καὶ ὁ Θεός, τοὺς νεκροὺς μέ τὴ μεσολάβηση τοῦ Ἰησοῦ, θὰ τοὺς πάρει μαζί του. Διότι αὐτὸ σᾶς λέμε μέ τόν λόγο τοῦ Κυρίου· Ὅτι ἐμεῖς πού θὰ ζοῦμε, ὅσοι θὰ ἀπομένουμε στήν παρουσία τοῦ Κυρίου, δέν θὰ προφθάσουμε τοὺς νεκροὺς· Διότι ὁ ἴδιος ὁ Κύριος μέ πρόσταγμα, μέ φωνή Ἀρχαγγέλου καὶ μέ σάλπιγγα Θεοῦ θὰ κατεβῆ ἀπό τόν οὐρανό, καὶ θὰ ἀναστηθοῦν πρῶτα οἱ νεκροὶ πού πέθαναν μέσα στή χάρη τοῦ Χριστοῦ· Ἐπειτα ἐμεῖς οἱ ζωντανοί, πού θὰ ἔχουμε ἀπομείνει, μαζί μέ αὐτούς θὰ ἀρπαχθοῦμε μέ σύννεφα, γιά νὰ συναντήσουμε τόν Κύριο στόν ἀέρα, καὶ ἔτσι ὅλοι θὰ εἶμαστε μαζί μέ τόν Κύριο.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Ἰωάννην. (ΚΑ'.15-25).

Ἐκεῖνο τόν καιρό φάνερωσε τόν ἑαυτό του ὁ Ἰησοῦς στοὺς Μαθητές του, ἀφοῦ ἀναστήθηκε ἀπό τοὺς νεκροὺς, καὶ λέγει στόν Σίμωνα τόν Πέτρο· Σίμων υἱέ τοῦ Ἰωνᾶ, μέ ἀγαπᾶς περισσότερο ἀπό αὐτούς; Τοῦ λέγει· Ναί, Κύριε, Ἐσύ γνωρίζεις, ὅτι σέ ἀγαπῶ. Τοῦ λέγει· Βόσκει τὰ ἀρνία μου. Τοῦ λέγει πάλι γιά δεύτερη φορά· Σίμων υἱέ τοῦ Ἰωνᾶ, μέ ἀγαπᾶς; Τοῦ λέγει· Ναί, Κύριε, Ἐσύ γνωρίζεις ὅτι σέ ἀγαπῶ. Τοῦ λέγει· Ποίμαινε (βόσκει) τὰ πρόβατά μου. Τοῦ λέγει γιά τρίτη φορά· Σίμων υἱέ τοῦ Ἰωνᾶ, μέ ἀγαπᾶς; Ἐλυπήθηκε ὁ Πέτρος, γιὰτί τοῦ εἶπε γιά τρίτη φορά, μέ ἀγαπᾶς, καὶ τοῦ εἶπε· Κύριε, Ἐσύ τά ξέρεις ὅλα, Ἐσύ γνωρίζεις ὅτι σέ ἀγαπῶ. Τοῦ λέγει ὁ Ἰησοῦς, βόσκει τὰ πρόβατά μου. Ἀλήθεια, ἀλήθεια σοῦ λέγω, ὅτι ὅταν ἦσουν νεώτερος, ἐζωνες μόνος τόν

ὅπου ἤθελες, ὅταν δὲ γηράσης, ἐκτενεῖς τὰς χεῖράς σου, καὶ ἄλλος σε ζώσει, καὶ οἶσει ὅπου οὐ θέλεις. Τοῦτο δὲ εἶπε, σημαίνων ποιῶ θανάτῳ δοξάσει τὸν Θεόν. Καὶ τοῦτο εἰπὼν, λέγει αὐτῷ· Ἀκολούθει μοι. Ἐπιστραφεὶς δὲ ὁ Πέτρος βλέπει τὸν μαθητὴν ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς, ἀκολουθοῦντα, ὃς καὶ ἀνέπεσεν ἐν τῷ δεῖπνῳ ἐπὶ τὸ στήθος αὐτοῦ καὶ εἶπε· Κύριε, τίς ἐστὶν ὁ παραδιδούς σε; τοῦτον ἰδὼν ὁ Πέτρος λέγει τῷ Ἰησοῦ· Κύριε, οὗτος δὲ τί; λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἐὰν αὐτὸν θέλω μένειν ἕως ἔρχομαι, τί πρὸς σέ; σὺ μοι ἀκολούθει μοι. Ἐξῆλθεν οὖν ὁ λόγος οὗτος εἰς τοὺς ἀδελφούς. Ὅτι ὁ μαθητὴς ἐκεῖνος οὐκ ἀποθνήσκει, καὶ οὐκ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς, ὅτι οὐκ ἀποθνήσκει· ἀλλ' ἐὰν αὐτὸν θέλω μένειν ἕως ἔρχομαι, τί πρὸς σέ; Οὗτός ἐστιν ὁ μαθητὴς ὁ μαρτυρῶν περὶ τούτων, καὶ γράψας ταῦτα, καὶ οἶδαμεν ὅτι ἀληθὴς ἐστὶν ἡ μαρτυρία αὐτοῦ. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ ὅσα ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς, ἅτινα ἐὰν γράφηται καθ' ἓν, οὐδὲ αὐτὸν οἶμαι τὸν κόσμον χωρῆσαι τὰ γραφόμενα βιβλία. Ἀμήν.

ἑαυτοῦ σου καὶ πῆγαινες, ὅπου ἤθελες· Ὅταν ὅμως θά γεράσεις, θά ἀπλώσεις τὰ χέρια σου, καὶ ἄλλος θά σέ ζώσει καὶ θά σέ ὀδηγήσει, ὅπου δέν θέλεις. Καί τό εἶπε αὐτό φανερώνοντας μέ ποιό θάνατο θά δοξάσει τόν Θεό. Καί ἀφοῦ εἶπε αὐτό τοῦ λέγει· Ἀκολούθησέ με. Στράφηκε ὁ Πέτρος καί εἶδε τόν Μαθητή πού ἀγαποῦσε ὁ Ἰησοῦς, νά τόν ἀκολουθεῖ, ὁ ὁποῖος καί ἔπεσε κατά τό δεῖπνο στό στήθος του καί εἶπε· Κύριε, ποιός εἶναι αὐτός πού θά σέ παραδώσει; Βλέποντάς τον ὁ Πέτρος λέγει στόν Ἰησοῦ· Κύριε, καί αὐτός τί θά ἀπογίνει; Τοῦ λέγει ὁ Ἰησοῦς· Ἐὰν θέλω νά μείνει αὐτός στή ζωή μέχρι νά ξαναέλθω (στή δευτέρα παρουσία) γιατί σέ ἐνδιαφέρει; Ἔσύ ἀκολούθησέ με. Διαδόθηκε λοιπόν ἀπό παρεξήγηση ἢ φήμη αὐτή, μεταξύ τῶν ἀδελφῶν, ὅτι ὁ Μαθητής ἐκεῖνος δέν πεθαίνει· Καί δέν εἶπε ὁ Ἰησοῦς ὅτι δέν θά πεθάνει, ἀλλά ἐὰν θέλω νά μείνει αὐτός μέχρι νά ξαναέλθω, ἐσύ τί νοιάζεσαι; Αὐτός εἶναι ὁ Μαθητής πού μαρτυρεῖ γι' αὐτά καί τὰ ἔγραψε, καί γνωρίζουμε, ὅτι εἶναι ἀληθινή ἡ μαρτυρία του. Ὑπάρχουν βέβαια καί ἄλλα πολλά, ὅσα ἔκανε ὁ Ἰησοῦς, τὰ ὁποῖα ἐὰν γραφόταν τό καθένα, νομίζω ὅτι οὔτε ὅλος ὁ Κόσμος (μέ τίς βιβλιοθήκες του) δέν θά χωροῦσε τὰ βιβλία πού θά γράφονταν. Ἀμήν.

